

CEZAYİR TECRÜBESİ

Atiyyetullah el Lîbî

Allah yolunda vakfedilerek bilâbedel neşredilen
bu eserin maddi kazanç elde etmek amacıyla
basılması ve satılmasına izin verilmemektedir.

KUBBE

kubbe313.com

CEZAYİR TECRÜBESİ

Atiyyetullah el-Libî

KÜRESELKİTAP

Cezayir Tecrübesi
Atiyyetullah el-Libi
İSTANBUL, 1442 / 2020

Küresel Kitap: 77

Kitabın Orijinal İsmi: التجربة الجزائرية
"et-Tecrübetü'l Cezâiriyye"

Mütercim: Mehdi CANPOLAT

Editör: Feridun DİNÇER

Tashih&Mizanpaj: KÜRESEL KİTAP

Baskı&Cilt: Step Ajans Matbaa Ltd. Şti.
Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11
Bağcılar / İstanbul
+90 212 446 88 46
Sertifika No: 45522

KÜRESEL KİTAP YAYINCILIK:

Yayınevi Sertifika No: 36030

Adres: Yamanevler Mah. Küçükusu Cad. Bildırcın Sok.
No: 9/1 Ümraniye / İSTANBUL

Telefon: +90 216 632 00 60

Mobil Telefon: +90 539 762 66 95

Web&E-Posta: www.kureselkitap.com

bilgi@kureselkitap.com

İÇİNDEKİLER

Takdim / 5

Mütercimın Önsözü / 7

Cezayir Tecrübesi / 11

kuresekitap.com

TAKDİM

Elinizdeki bu kitap aslen Libyalı olan Atiyyetullah el-Lîbî olarak tanınan Ebû Abdurrahman Cemal ibn İbrahim ibn Muhammed ibn İbrahim el-Lîbî el-Misrâtî'nin bizzat tanıklık ettiği Cezayir tecrübesini mücahidlere anlattığı bir dersinden derlenmiştir. Atiyyetullah el-Lîbî konuyla ilgili detaylı bir kitap çalışmasının kaybettiğinden bahsetmektedir.

Şeyh Atiyyetullah, 1969 senesinde Libya'nın el-Misrât bölgesinde doğmuş, 1988'de Afgan-Rus savaşına iştirak etmiş, o tarihten itibaren de çalışmalarını sürdürmüştür. Yazar, islami ilimleri Moritanya'da tahsil etmiş, siyaset bilimi ve idari sahada ciddi çalışmalar yapmıştır. Çok sayıda eseri olan Atiyyetullah'ın, güncel konularla ilgili verdiği demeçler ve sorulara verdiği cevapların yanısıra farklı dergilerde yayınlanmış makaleleri de bulunmaktadır. Yazar, hicrî 1432 yılında Ramazan ayının 23. gününde (22 Ağustos 2011) Afganistan'da Amerikan uçakları tarafından vurularak şehid edilmiştir.

Şeyh Atiyyetullah el-Lîbî'nin bütün eserleri, konuşma ve makaleleri Arapça olarak el-Amâlu'l Kâmile adıyla 2 cilt olarak basılmış, bunun yanında Türkçe olarak 3 kitabı da neşredilmiştir.

Küresel Kitap

MÜTERCİMİN ÖNSÖZÜ

Hamd alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Rasûlüne, ailesine, ashabına ve ihsan ile O'na tabi olanlara salât ve selâm olsun.

Acı bir trajedi ile sonlanan Cezayir cihadı tecrübesi hakkında bilgi sahibi olunmaması, daha sonraki dönemlerde benzer durumların tekrardan yaşanması ve aynı sonuçlarla karşılaşılmasına neden olmuştur.

1991 senesinde İslami Kurtuluş Cephesi halk seçimlerine katılır ve %82 gibi ezici bir oranla seçimleri kazanır. Seçim sonuçlarını kabul etmeyen askeri cunta devreye girer ve darbe olur. Darbede Kurtuluş Cephesi liderleri tutuklanır.

1992 senesinde, seçimlerde hakları ellerinden alınan ve mazlum konumunda olan İslamcılar mücahidlere katılır ve cunta hükümetine karşı silahlı ayaklanmalar başlar.

1992-1994 seneleri arasında, mücahidler tek bir sancak altında bir araya gelir, başarılı bir mücadele yürüterek Cezayir'in büyük bir kısmını kontrol altına alırlar.

1994 senesinde Cemal Zeytuni'nin Cemaat Musallaha'nın (Silahlı İslami Cemaat) başına geçmesiyle, cemaat içerisinde aşırılıklar nedeniyle inhiraf lar baş göstermeye başlar.

İlk dönem anlaşılmayan sapkınlıklar, 1996 senesine geldiğinde gün yüzüne çıkmıştır; gruplar cemaatten ayrılır, ayrılanlarla Cemal Zeytuni güçleri arasında çatışmalar yaşanır, nihayetinde Zeytuni mücahidler tarafından öldürülür ve yerine Anter Zevabiri geçer.

1997 senesinde Cezayir'de yeniden seçimler olur ve Cemaat Musallaha seçimlere katılan herkesi tekfir edip öldürmeye başlar. Katliamlar bazı bölge insanların tümünü kapsar. Bu durum karşısında insanlar Zevabiri'nin katliamlarından kurtulmak için hükumete sığınır ve dağlarda gördükleri mücahidlere karşı cephe almaya ve onları hükumet güçlerine şikayet etmeye başlarlar.

2002 senesinde Anter Zevabiri Cezayir ordu güçleri tarafından öldürülür ve böylece tarihe acı bir tecrübe olarak geçen Cemaat Musallaha sayfası kapanır.

Cezayir cihadının ilk oluşum dönemlerinden, sapkınlık süreçlerine, iç çekişmelere ve bir trajedi ile bitimine tanık olan Şeyh Atiyyetullah el-Lîbî (rahimehullah)'ın konu hakkında yaptığı uzun bir konuşmasından derlenen bu kitap, Cezayir cihadı tecrübesi ile ilgili başka yerlerde bulunmayan çok önemli bilgiler barındırmaktadır. Atiyyetullah el-Lîbî bir yazısında, bu tecrübeyle ilgili kapsamlı bir kitap hazırladığını ancak yolculukları sırasında bu kitabını kaybettiği aktarır.

Bahsedilen kitaba ulaşamamak da, akıcı bir dille anlatılan bu kitapta, muasır cihad hareketlerini inceleyen her bir okuyucu için çok önemli bilgiler bulunmaktadır. Kitap, el-Kaide'nin yapılanması ve diğer cemaatlerle ilişki kurma şekli, aşırılığın illaki de bir proje olması gerektiği ve bu akımın

bir islami cemaati nerelere sürüklediği; halkı kazanmanın önemi ve halkın desteğinin kaybedilmesi durumunda savaşın da kaybedileceği konuları Atiyyetullah el-Lîbî'nin şahsi tecrübelerinden samimi ifadeleri ile okuma fırsatı sunmaktadır.

Son olarak, ders alınmayan tecrübelerin tekrar ettiği ve bu türden trajedilerin tekrarlanmaması için bu birikimi okuma ve aktarmanın önemi bir kez daha en acı haliyle karşımıza belirmektedir.

Rabbimizden, bizleri sözü dinleyip en güzel olanına uyanlardan kılması niyazıyla.

Mehdi CANPOLAT

CEZAYİR TECRÜBESİ

Hamd Allah'a mahsustur. Rasûlullah'a, ailesine, sahabele-
rine ve hidayetine uyanlara salât ve selâm olsun.

Bilindiği üzere, Cezayir cihad hareketi özel bir yapıya sa-
hip olan siyasi olayların ardından gelmiştir. Bu siyasi olayla-
rın cihad hareketine olumlu etkileri olmuştur. Ali Belhac li-
derliğinde el-Cebhetu'l-İslamiyye li'l-İnkaz (İslami Kurtuluş
Cephesi)'in seçimlere girmesi, siyasi oyunlara katılmaları ve
seçimleri kazanmalarının yadsınamaz etkileri olmuştur ki,
normal şartlarda ülkeyi onların yönetmesi gerekirdi.

İslami Kurtuluş Cephesi, bir yere kadar İslami Selefi bir
örgüttü. Yani Selefi bir yapıya sahipti. Belirli bir ekole ya
da gruba açık bir bağlılıkları bulunmuyordu, ancak Selefi
yapıları ağır basıyordu. Bununla birlikte hareketsetel yönleri
vardı ve İhvan-ı Müslimin'den ve yerel Cezayir cemaatlerin-
den istifade etmişlerdi.

İslami Cephe siyasi çalışmaya girmek için -siyasi bir par-
ti gibi- bir araya gelen bir takım şahsiyetler tarafından teşkil
olunmuştur. Aslında bu kişiler dağınıktı. Ali Belhac hatip bi-
risiydi ve Mısır'daki Şeyh Kışk gibi etkileyici hitabet sanatı-
na sahipti. Bununla birlikte gerçekten çok büyük bir kitleye
de sahipti. Binlerce kişi ona bağlıydı. Şehirleri, bölgeleri ve

büyük camileri dolaşırđı. Kendisine özel bir üslubu vardı. Ammiceye yakın bir dille konuşuyordu. Fasih Arapça ile ammiceyi karıştırdıyordu. Bununla birlikte sözlerinde ammiceyi çokça kullanıyordu. Bazen şaka yapar ve mizah ile konuşurdu. Allah ona hitabeti açmıştı ve inşaallah zannımca salih birisiydi. Onda bereket, samimiyet, ihlas belirtileri vardı ve din için gayretli birisiydi. Görünümü salih birisiydi. Aynı zamanda ilim önderlerinden birisiydi. İlim öğrenmişti ve inşaallah alimlerdenđi.

Abbas Medeni ve diğeri bazı liderler siyasilere daha yakınlardı. Ancak onlar, bazı dönemler belirli roller üstlenmiş liderlerdi.

Ali b. Abbas, saç başı ağarmış yaşlı birisiydi. Yaşı yetmiş veya biraz daha fazlaydı. Cezayir devrimine katıldı ve Cezayir cihadına iştirak etti. Bu konularda deneyimliydi. Bunun yanında, aynı zamanda kültürlü birisiydi. Ulusal düzeyde de üst derece kültürlü kimselerden kabul edilir. Profesördü ve dört ayrı doktora belgesi bulunuyordu. İngilizce ve Fransızca'yı iyi derecede biliyordu. Ve benzeri başka özelliklere sahipti. Ancak O, sıradan bir vatandaş ve eski mücahidlerden birisiydi. İslami bir yönelimi ve geçmişiyi vardı. İslami hareketlere sempatisi vardı.

Seksenlerin başlarında ve ortalarında farklı yönelimlere sahip olmalarına rağmen İslami çalışmalar, İslami bir düzen kurulması ve İslam devleti fikri onları bir araya getiriyordu. Aralarında Selefiler, sıradan insanlar, müslüman aydınlar ve şeyhler vardı. Belirli bir aidiyetleri olmamakla birlikte, bir parti oluşturma fikri üzere bir araya gelmişlerdi.

1998 senesinde Şazili b. Cedit Cezayir başkanı iken ona karşı protesto gösterileri düzenlendi. Protestocular bunu “Ekmek Devrimi” olarak adlandırdılar. Milyonlarca Cezayirli başkentte çok büyük bir protesto gösterisi düzenledi. Hatta Cumhuriyet Sarayını ele geçirecekleri zannediliyordu. O sırada Şazili televizyona çıkıp ağlamaya başladı ve yalvararak insanlardan geri dönmelerini istedi. Onlara, o andan itibaren çok partili sistem vaadinde bulundu. Bir takım ıslahatlar ilan etti. Bunun üzerine insanlar geri döndüler. Liderleri de başkanın çok partili yönetim, ıslahatlar vb. uygulamaları yerine getireceğine istinaden protestocuları geri çekti.

Şazili daha önce tek parti başkanıydı. Bu parti Hizbu Cebhetu Tahriru Vatan (FLN) partisiydi. Bu, devrim günlerinde partilerin birleştikleri partiydi. Fransa'nın ülkeden çıkmasından sonra bağımsızlık döneminde yönetimi teslim almıştı. Tek hakim parti idi ve tüm Cezayir liderleri oradan çıkıyordu. Tek partili bir dönemdi. İnsanlar bu partinin uygulamalarından ve diktatörlüklerinden rahatsızdı. Halk isyanları ve devrim girişimleri neredeyse devleti ve hükümeti deviriyordu. Son olarak, ağıt, yardım isteme ve yakarmalara baş vurdular. Halk böyle dindirildi.

Halk liderleri ve diğer ileri gelenler protestocuları sakinleştirdi. Sonra çok partili döneme girildi. Çok partili döneme girildiğinde, Ali Belhac, Abbas Medeni ve davetçilerden ve şeyhlerden büyük bir kesim vardı. Bunların arasında salih olanları da olmayanları da vardı. Yaşanan çekişmeler sırasında onlar da dindarlaştilar.

“el-Cebhetu’l-İslamiyyetu Li’l-İnkaz” adında bir parti kurdular. Partilerini devrimci bir isimle adlandırdılar. Gerçekten de devrimcilerdi. Metotlarında birçok hayır, doğruluk ve açıklık bulunuyordu. Hakimiyet meselesi onların katında gerçekten çok açık bir konuydu. Devlet kafir ve mürteddi. Abbas Medeni hutbelerinde ve görüş açıklamalarında bunu yayıyordu. Devletin tekfirine vurgu yapıyordu. Bunda bir tereddütleri yoktu. Ancak siyasi fırsatların değerlendirilmesini caiz görüyorlardı. Şöyle diyorlardı: “Siyasi bir parti olarak gireceğiz ve yönetimi ele geçireceğiz.” Halkın çağrılarını destekleyeceği gerekçesiyle cesaret buluyorlardı. Tabii o zamanlar halk bazında çok büyük bir İslami uyanış ve ayaklanma vardı. Halkın %100’nün kendilerini seçeceğini umuyorlardı. İslam’ı seçeceklerini, İslami bir partiyi destekleyeceklerini ve bir islam devleti kurulmasını isteyeceklerini... Onların teville-ri ve ictihadları buydu.

Sonra, fiili olarak seçimlere girdiler. İlk belediye seçimlerinde başkentteki büyük belediyeleri kazandılar ve belediye bazında başkenti ele geçirdiler. Sakallı birisini belediye başkanı, daire başkanı, pasaport müdürü, polis müdürü ve sivil savunma başkanı olarak görebilirdiniz. Bu şekilde bir yönetimi ele geçirmişlerdi. Kazananın hükümeti kuracağı parlamento seçimlerinde ise, İslami Kurtuluş Cephesi %88 oranla ezi-çi bir başarı elde etti. Bu durumda İslami Kurtuluş Cephesi Partisi’nin yönetimi ele alması gerekiyordu. Lakin sonuçların açıklanması ve İslami Kurtuluş Cephesi’nin kazandığının ilan edilmesinden hemen sonra ordu müdahalede bulundu.

Ordu, Kurtuluş Cephesi'nin kazanmasını bekliyordu ve bunun için hazırlık yapmıştı. Bu konuda istişare görüşmelerini tamamlamışlardı. Onların istişarede bulunup hazırlık yaptıklarını belgelendirmeye gerek yok. Olayları takip eden bir kimse bunun böyle olduğunu kaçınılmaz olarak bilir. Ordu, Kurtuluş Cephesi'nin yönetime gelmesi durumunda, son seçeneğin dışında bir çözüm kalmadığı konusunda netti. Bu, tanklarla caddelere inmek, yani seçim sonuçlarına karşı darbe yapmaktı. Fiilen ordu sahaya indi, başkent ve diğer büyük şehirleri ele geçirdi. Tanklarla caddelere indiler. Ordu seçim sonuçlarını da seçimleri de iptal etti.

O vakit Şazeli bin Cedid hemen istifa etti. Başbakan olan Ğazali de istifa etti. Yerine başka bir başbakan koydular. Çok hızlı anayasa değişikliklerine gidildi. Askeri Komuta Meclisi, devlet başkanı makamının ilga edildiğini duyurdu ve yerine Devlet Yüce Meclisi veya benzeri bir makam koydular. Yani yeniden bir makam belirlediler. Gerçekte bunun anlamı, bu kişinin ordu kontrolünde olan bir başkan olmasıydı. Bu makama ordudaki büyük generallerden birisi olan Ali Kafi geldi. Onunla birlikte Halid Nizar ve Fransa uşağı, Fransız eğitimi almış ve Fransa çocukları ve evlatlıkları olan başka generaller geldi. Orduya bunlar hakimdi. Orduyu sokağa indirenler de onlardı. Ordunun sokağa inmesinin anlamı, halkla çatışmadır. Halk ezici bir çoğunlukla İslami Cephe'ye oy verdi. Bu düzeyde bir başarı demokratik devletlerde ender görülür. Ordunun müdahalesi ve inmesi, halkla çatışma anlamına gelir ki fiili olarak gerçekleşen de bu olmuştur.

Halk gösterilere ve protestolara çıkmaya başladı. Bu dönem, “Protestolar Dönemi” olarak adlandırıldı. Halk başkentin büyük meydanlarına iniyordu. Devrim günlerinden beri, belki de daha öncesinde Fransa döneminden “Şehidler Meydanı” olarak bilinen tarihi bir meydan vardı. Burası bugün de “Şehidler Meydanı” ve “Kasım Meydanı” olarak anılır. Yine başkentin ve diğer şehirlerin meydanlarında gösterilere çıkılıyordu.

Yüz binlerce halk sokaklara çıkıyordu. İnsanlar protestolarını çadırlarda sürdürüyorlardı. Şehir hareketi felç oldu. Sivil bir isyan yaşıyordu. Ordu sadece tanklarla ve zırhlı araçlarla hareket edebiliyordu. Ordu vurmaya ve ateş açmaya başladı. Halkla çatışıyordu. Birçok insan öldürüldü. Ordu yüzlerce hatta binlerce insanı katletti. Sonra her yerde tutuklama operasyonları başladı. Şeyhler de tutuklandı. Ali Belhac, Abbas Medeni, Abdulkadir Haşşani ve başka birçok lider konumunda olan kişi tutuklandı. Aralarında Muhammed es-Said ve bazı cihad hareketi üyeleri gibi, uyanık olanlar ve gerekli irade, azim, zeka ve kararlılığa sahip olanlar ise kaçtılar.

İslami Kurtuluş Cephesi'nin siyasi faaliyetler yürüttüğü ve siyasi seçimlere katıldığı dönemde, aralarında daha buraya (Afganistan'a) gelen kardeşler de vardı. Bu kimseler cihad fikrine kanaat getirmişti ve bu fikri taşıyorlardı. Asıl olarak Kurtuluş Cephesi akımına, Kurtuluş Cephesi'nin parlamentoya girmesine, siyasi çalışmalara ve seçimlere katılmasına kanaat getirmemişlerdi. Bu türden amellerin meşru ve caiz olmadığını savunuyorlardı. Belirli bir cihad çizgileri vardı. Kendilerini teşkil etmeye ve yapılanmaya başladılar. Aşama aşama renklerini belli ettiler. Aralarında Şeyh Halid Said'in bulunduğu

bazı birlikler geldi. Ancak Şeyh Halid Said'in gelişi seçimlerin ilga edilmesinden sonra oldu. Yine onun ve Afganistan'a cihada gelmeyen kardeşlerimizin birlikleri bulunuyordu. Bazı eylemler gerçekleştirdiler. İmkanları sınırlı ve azdı. Silahları da azdı. Ancak insanlardan ve evlerden, av silahı türünden biraz silah topladılar. Bir miktar otomatik silah da elde ettiler. Ara ara eylemler gerçekleştiriyor, polis merkezlerine saldırıyorlardı. Bu, seçim döneminden önce ve seçim kampanyaları zamanındaydı. Bir takım operasyonlar gerçekleştirdiler, bunların arasında en çok duyulanı Kammara operasyonu oldu. Yine tarihe adı geçen başka eylemler gerçekleştirdiler.

Bu aşamada askeri kışlalara ve polis merkezlerine saldırıya başladılar. Oralardan silahlar ele geçiriyorlardı. Bu şekilde mücahidlerin güçleri artmaya ve kendilerini toparlamaya başladılar. Yaklaşık olarak bunlar öncü kimselerdi. Bunlardan bazıları, Şazili'den önce eski Cezayir başkanı "Heravi Bumedyen" döneminde cihad eden hareketinin uzantılarıydılar.

Yine o vakit "Mustafa Buveylai" adında salih ve mücahid birisi olduğunu düşündüğümüz bir kişinin liderliğini yürüttüğü bir cihad hareketi daha vardı. Kendisi mücahid birisiydi. Onunla birlikte davetçi ve cihadda eski olan büyük bir şeyh daha vardı. O da devrime katılan birisiydi. Adı "Abdulkadir Şabbuti"ydi. Bunlar Buveylai döneminde cihad hareketi içerisindeydiler. Sonra, Buveylai yakalandı ve ardından öldürüldü. Abdulkadir Şabbuti ise kaçtı. Uzun bir dönem dağlarda devletten kaçarak yaşadı. Bu hareketten kaçak olan ve devlet tarafından aranan başka şahıslar da vardı. Sonra, olayların soğumasıyla devlet onların peşlerini bıraktı. Ancak onların kendileri uzakta yaşamayı ve şehirlere girmemeyi tercih ettiler.

Köylerde ve dağlarda yaşam sürdürdüler. Kardeşler hareketten arda kalanları bir araya getirmeye başlayınca bunlarla iletişime geçtiler. Böylece cihadın başlaması için bir tür hazırlık süreci başlamış oldu.

Tüm bunlar İslami Kurtuluş Cephesi günlerinde oluyordu. Kurtuluş Cephesi'nin faaliyetlerinin en canlı olduğu, siyaset ve davet çalışmaları yürüttüğü, programında cihad, hazırlık vb. bir uygulamanın bulunmadığı dönemdi. Ordu sahaya inip seçim sonuçlarını iptal edince, "Aralık 91 Devrimi" diye adlandırılan devrim gerçekleşti. Söylenildiği üzere, devrim meşru bir şekilde gerçekleşti. Halkın bu sonuçları seçmesinden sonra, tutuklamalar başladı. Kurtuluş Cephesi gençlerinin çoğu, Cezayir'in her tarafından gençler, özellikle büyük şehirdekiler ve ülkenin merkezi konumundaki başkenttekiler tutuklandı. Kurtuluş Cephesi yanlısı birçok genç mücahidlere katılma ve onlarla birlikte savaşmanın dışında bir seçenekleri olmadığını, cihad seçeneği dışında bir şey kalmadığını gördüler.

Aslen İslami Kurtuluş Cephesi'nin programında cihad yoktu. Ancak aynı zamanda cihaddan çok uzak da değillerdi. Mücahidlere sövmüyor ya da karalamıyorlardı. Onlarla birlikte salih kimseler bulunuyordu. Ali Belhac en iyi salih yüzlerden ve tanınan simalardan. Yaklaşık olarak İslami Cephe'de bulunan hayır ve olgunluk Ali Belhac üzerinden yürüyordu. Hatta belki onun Cephe içerisindeki varlığı, etkisi ve çalışması olmasaydı, bir fayda bile hasıl olmazdı. Güzel ilkelere ve fikirlere sahiptiler. Hükümetin tekfiri de bunlar arasındaydı. Hükümetin kafir ve mürted oluşu ve cihad edilmesi gerektiği onlar katında bilinen konulardandı. Bu fikirler zaten

vardı ve birçok genci ve halktan kesimleri cihad hareketine katılmaya ve cihadı seçmeye zemin hazırladı. Seçimler iptal edilince, cihad başladı. Daha önce rejime karşı cihad eylemini yürüten gençler, gençleri askere almaya başladılar ve tüm ülkede cihad yayıldı. Cihad ameli tüm şehirlerde, köylerde ve kırsallarda birlikler şeklinde yayılmaya başladı.

Cezayir'in yapısını, engebelerini ve doğal koşullarını biliyorsunuz. Orası dağlardan oluşan bir ülkedir ve dağları Afganistan'dan daha fazladır. Başkentin bir kısmı sahildir ve arkası tamamıyla dağdır. Diğer şehirleri de böyledir. Dağlarda şehirler, dağlarda köyler, ard arda sıra dağlar ülkeyi doğusundan batısına kadar kaplamaktadır. Çok büyük dağlar bulunmaktadır. Yine oranın başka bir özelliği daha vardır; Fas sınırından Tunus'a ve oradan Cezayir ortasında bulunan Batma zirvelerine ulaşan sıra dağları bir atlası andırır. Oranın diğer bir özelliği de, dağlarının çoğunun yeşil ve ormanlık olması, Pakistan dağları gibi çıplak olmamasıdır. Orada uzun süreli gerilla savaşı yürütmek için gerçekten çok uygun ve güzel bir iklim vardır. Buralar kaçmayı kolaylaştıracak doğal arka hat karargahlarıdır. Tarihi olarak Cezayir, İslam öncesi ve sonrasında, İslam devletleri sırasında, Osmanlı Devleti döneminde ve sonrasında, Fransız işgali sırasında ve diğer dönemlerde hükümetlere karşı çıkanlar ya da sömürgeciliğe karşı koyanlar doğrudan dağlara sığınarlardı. Dağlar tüm insanları kaldırıyor ve herkes için sığınak oluyordu. **“Dağlarda da sizin için barınaklar kıldı.”** (Nahl, 81)

Şahsen bir süre Afganistan'da yaşadım ve dağlarını gördüm. Sonra yaklaşık üç seneliğine eğitim vs. nedenlerden ötürü dışarıda bulunduk. Cezayir dağlarını ve sıra dağlarını

görünce, dağlarda yürüyünce ve ormanları müşahede edince, gerçekten manzaralarından çok etkilendim. O vakit dağlarla ilgili bir şiir yazmıştım ve bir dergide yayınlanmıştı. Tümünü unuttum ama giriş kısmı şöyleydi:

Ey özgür müslümanı barındırmak için yaratılan dağ

Dini için firar edene eteklerini açtın

Büyük fitnelerden korunulan güvenli bir sığınak olarak...

Benim için bu manzaralar çok etkileyiciydi.

Konuya dönecek olursak ... Seçimlere karşı darbe olunca, insanlar tek seçeneğin cihad olduğuna ve başka bir seçenek bulunmadığına inanmaya başladılar. Cihad birlikleri binlerce insanı asker olarak almaya başladı. İnsanlar, “mücahidler nerede?” diye araştırmaya başladılar. Onların ammice lehçesindeki ifadeyle “klikler” oluşmaya başladı. Biz Libya lehçesinde buna “kıbaniye” diyoruz. Birlik, grup ve çete gibi anlamlara geliyor. Cihad için birçok birlikler oluşmaya başladı. Allah’a hamd olsun, silah çoktu. Ordudan kaçan ve isyan eden insanlar bulunuyordu. Yine polisten kaçanlar vardı. Ordu ve polis teşkilatı içerisinde ve her yerde mültezim/dinine bağlı kimseler bulunuyordu. Genel olarak Cezayir’de dine bağlılık yaygındı. Gerçekten çok güçlü bir halk uyanışı vardı. Bunun ilk etkeni ve sebebi Ali Belhac’tır. Bu adama gerçekten lütuf olunmuştu.

Cihad başladı ve yayıldı. Her yerde eylemler oluyordu. Polis hedef alınıyordu. Her yerde düzensiz birlikler bulunuyordu. Ancak örgütçü kişiler de bulunuyordu ve onlar bu

amelin çekirdeğini oluşturuyorlardı. Bunlar, “Cemaa İslamiye Musallaha” idi. Onlardan birisi dört ya da beş sene önce serbest bırakılan Abdulkadir Leiya'de'ydi. Geçtiğimiz dönemde hapisteydi. Hakkında yaklaşık on iki sene hüküm verilmişti. Cihadın başında hapse girmiş ve son dönemlerde çıkmıştı.

Orada Mansur el-Melyani bulunuyordu. Sonra Kari Said geldi. Kari Said Cezayirli bir şeyhtir ve Medine-i Münevvere İslam Üniversitesi mezunuydu. Afganistan'a gelen eski Arap mücahidlerdendi. Parmakla gösterilen eskilerdendi. Bizim şeyhlerimizdendi. Biz buraya gelince, şahsen ondan ders aldım. Salih idi ve çok hoş bir şahsiyete sahipti. İlim ehliydi. Yine daha önce Şeyh Usame ile birlikteydi. O da bir birliğe katıldı. Ancak orada çalışması uzun sürmedi; başkentte “Liman Operasyonu” adlı operasyonda birliğiyle birlikte yakalandı ve hapse atıldı. Şöyle ki, limanı ele geçirmek istiyorlardı. Allah'ın takdiri, operasyon başarısız oldu ve 1992 senesinde komutanları tutuklandı. 1994 senesi başlarında ise hapisten çıktı. İki sene hapiste kaldı. Hapisten çıkışı, -bu sene gerçekleşen Kandahar hapishanesinden firara benzer- bir firar ile gerçekleşti.

Cezayir'de bu firar, 1994 senesinde Atlas'a bakan steplerde büyük kırsal şehirlerden olan Batma'da bulunan bir hapishaneden gerçekleşti. Burası denize uzanmayan içeride bir şehirdir. Batma'da bulunan bu hapishanenin adı “Lumpiz”dir. (Fransızca bir kelime). Oradan yaklaşık bin kardeş firar etti. Büyük ve meşhur bir firar eylemiydi. Hem içeriden hem de dışarıdan koordine ile yürütülmüştü. Komutanları Kari Said idi ve hapishane içerisindeki düzenlemeleri o yürütüyordu. Çıkmasından birkaç ay sonra, (yaklaşık dört ay sonra) bir

operasyonda öldürüldü. Salih ve iyi birisiydi. Tanınan birçok kimse katında güvenilirli. Cihad hareketi onun altında toplanabiliyordu. O vakit Cemaat İslamiye'nin emiri Ebu Abdullah Ahmed idi. Kendi tanıklığı ve onu tanıyan kardeşlerin ondan aktarmasına göre, emirliği Şeyh Said'e teslim etmek istiyordu, ancak öldürüldü.

Onun öldürülmesi döneminde ben Cezayir'e girdim. Cezayir'e iki kez girdim. Birincisi 1994 senesindeydi ve aynı yılın başlarında geri çıktım. Sonra, 1994 sonlarında yeniden girdim ve 1998'e kadar orada kaldım. Uzun bir süreydi. Rab-bim komutan Said ile karşılaşmayı takdir etmedi. Girdiğim sırada o doğuydu, ben ise başkentteydim. Sonra öldürüldüğü haberi geldi.

Cihad her yerde yayılan birlikler ile başladı. Polis her yerde hedef alınıyor, ordu her yerde vuruluyordu. Her yerden ganimetler alınıyordu. Polis ya da jandarmaya ait Nissan ve Petrolat marka arabaları hareket ediyor, yanlarında başka polisler eskortluk yapıyordu. Bunlar içişleri bakanlığına bağlıydı ve beraberlerinde istihbarat ve ordu da bulunuyordu. Sonra yeni askeri emniyet birimleri oluşturmaya başladılar. Cihad döneminde birkaç yeni kurum oluşturuldu.

Polis ve ordu her yerde hedef alınmaya başlandı. Kışlalara, askeri kamplara ve ordu merkezlerine saldırılar düzenleniyordu. Bu, başlangıçta böyleydi ve doğal olarak herhangi bir gerilla savaşı gibi ve kitaplarda gerilla savaşları hakkında okuduğumuz şekildeydi. Mao Zedong önderliğindeki Çin savaşlarından, Che Guevara ve Castro'ya kadar, okuduğumuz her şeyi orada gördük. Başlangıçta ordu teröristleri aramak için 2

ya da 3 araçla çıkıyordu. Hükümet ilk dönemlerde cesurdu. Mücahidler acemiydi ve silahları azdı. Askeri araçlar bu dağlara çıkar, ancak ormanın derinliklerine giremezdi. Dağların eteklerinde ve ormanlarda yürürlerdi. Kendilerini korumak için mücahidlerin peşlerinden gitmezlerdi. Dağlara geldiklerinde genelde yol bulunmaz, yollar belirli bir yerde son bulurdu. İlerleyebilmek için sıra dağlarda ayakla yürümenin dışında hiçbir yol bulunmazdı. Yani kendin ve yanındakiler dışında kimse yoktu. Devriyeler iki ya da üç araçla yürütülüyordu.

Bildiğiniz üzere, kırsallarda ve dağlarda köyler bulunur. Tıpkı burada (Afganistan'da) dağ eteklerinde gördüğünüz köyler gibi. Buralar, genellikle sakinleri bulunmayan ve ormanlara uzanan arka dağlar gibi değildir. Gelen bu iki üç araç zamanla vurulmaya başlandı. Zamanla bir denge oluşmaya başladı. Buna gerilla savaşında "denge aşaması" denir. Artık devlet iki veya üç araç gönderemiyordu. Dağa bir güç göndermek istediklerinde, büyük bir konvoydan müteşekkil ve helikopterle korunan büyük birlikler sevk etmeleri gerekiyordu. Bununla birlikte gene vuruluyorlardı. Mücahidler bu ilk hafif darbelerinde silahlar ganimet aldılar. Her darbelerinde kendilerini güçlendirecek silahlar ganimet aldılar ve destekçileri daha da arttı.

Daha önce okuduğum, gördüğüm ve takip ettiğim tecrübeler göre, Cezayir tecrübesinde başka yerlerde oluşmayan imkanlar meydana gelmişti. İslami düzeyde başka bir yerde oluştuğunu zannemediğim bir halk desteği oluştu. Örneğin kardeşimiz Şeyh Ebû Mus'ab es-Sûrî'nin yazdığı *Suriye Tecrübesi*'ni okuduk ve başka kaynaklardan oradaki gelişmeleri

takip ettik. Orada da bir halk desteği vardı, ancak bu derecede değildi. Cezayir’de gerçekleşen; kesin bir şekilde belirtebiliriz ki, halkın %70’i cihad hareketi ile birlikteydi. Bu oran %80 veya 85’e kadar yükseltilebilir. Mücahidler nereye hareket ederse etsin, barınak, yiyecek ve içecek bulabiliyordu. Nereye giderse gitsinler, insanlar onları himaye ediyordu. Yani, orada şehirlerde bir halk desteği vardı. Köyler, kırsallar ve dağlar da ise mücahidler %100 destekleniyordu. Bahsettiğim %70’lik oran büyük şehirler, kasabalar ve bazı ilçelerdedir.

Halk desteği büyüktü ve bu halk desteğinin birkaç sebebi vardı:

Birincisi: Cihad hareketi öncesindeki davet, davet hareketleri ve islami uyanışlar.

İkincisi: Bu, temel olan büyük bir etkidir ve önem bakımından birincisinden daha aşağıda değildir. Aynı zamanda bu, insanların ikna oldukları mantıksal, edebi ve zihinsel gerekçelerdendir. İnsanlar, onların barışçıl yollarla gelen mazlumlar olduklarını, ahlaklı kimseler olduklarını; devletin ise baskı ile seçimleri iptal ettiğini görüyorlardı. Devlet bundan daha fazla ne istiyordu ki? Savaş seçeneğinden başka bir seçenek bulunmuyordu.

İnsanlar buna ikna olmuşlardı. Halkın geneli basit insanlardan oluşur; yöneticinin mürted olduğunu ya da olmadığını, kafir olup olmadığını, onların değiştirilmesi, ayaklanması, cihad edilmesi ve kılıçla karşı konulması gerektiği sözlerini anlamaz. Şer’i meseleleri bilenlerin dışında, insanların geneli bunları anlamaz. Ancak insanların çoğu, Kurtuluş Cephesi’nin barışçıl yolla bir girişimde bulunduğu ve men edildiği

yönündeki mantıksal ve edebi gerekçeye ikna olmuşlardı. Bunun entellektüellere, avama ve baskı altındakilere etkisi olmuştu. Mücahidlere karşı olan kimse bulunmuyordu. Zira onlara karşı olanlar, bu açık gerekçeye karşı durmuş oluyordular.

Bu, benim gözlerimle gördüğüm ve yaşadığım bir durumdu. İnsanlar katında mücahidler belirgin ve galip güç ve açık bir gerekçe oluşturmuşlardı. Kimse onların karşısında konuşamıyordu. Bir gerekçe ve delili sağlam tuttuğunda, bu devasa siyasi güç başlamış oluyor. Nereye gidersen git insanların sana ikna olduğunu görüyorsun. Çünkü hak seninledir. Hatta seninle olmayan insanların bile sana ikna olduklarını ve hakkında “haklı” dediklerini görürsün. Bir de bunun yanında şer’i destek bulunmaktadır.

Yine insanlar hükümetten nefret ediyorlardı. Bu nefret -Şazeli dönemi gibi- gösterilerden önceki seviyeye ulaşmış, sivil isyanlar hükümetin halk gösterilerine karşı meydanlarda katliamlarla tepki vermesine ve yüz binlerin katledilmesine ve tutuklanması derecesine varmıştı. Her evde bir intikam alma hissi vardı. Her evin hükümetten alması gereken bir kan davası bulunuyordu. Tüm bunların üst üste gelişi yönetimdeki parti ve hükümete karşı nefreti en üst seviyeye çıkarmıştı.

Geçenlere ilaveten, dönem hükümetinin -şu andaki Pakistan hükümeti gibi- dağınık olması da ayrı bir etken olmuştur. Hükümet parçalanmıştı ve fesat kurdu içeriği kemirmekteydi. Herkes fesattan bahsediyordu. Gazete okuduğunuzda veya Cezayir basınına takip ettiğinizde, fesattan bahsettiklerini görürdünüz. Basın ve gazetecilik bağımsızdı ve demokratikti.

Fesattan bahsedilirken, daha çok hırsızlık ve rüşvet gibi ekonomik fesat kast ediliyordu.

Yine yönetim ve bürokraside de büyük yolsuzluklar dönüyordu. Bu yolsuzluk örneklerinden birisi de, ülkede bulunan büyük şirketlerin hepsinin ordu komutanlarının elinde bulunmasıdır. Örneğin bir ya da iki general kahve ve ithalatını tekeline almıştır. Cezayir’de insanlar çay yerine kahve içerler. Onlar hakkında “onların yöneticisi kahvedir” sözü söylenmiştir. Kara kahve içerler ve bunu “Kuhli” diye adlandırırlar. Cezayir’de kahve ekilmez. Küba, Brezilya, Yemen, Kenya ve Fildişi Sahili’den getirilir. İthalat bir iki generalin elindedir. Fiyatları artırarak halkı sıkırlar, halk üzerinde entrikalar çevirirler. Bu, sadece bir örnek.

Devlet, ticaret, ithalat-ihracat ve büyük şirketler siyasi ve askeri oligarşinin elindedir. Orada bir tür feodalite ve sınıfsal sistem vardı. Ülke fesatta korkunç bir düzeye gelmişti. Devlet sarsıntıdaydı. Çöküşü kolay bir durumdaydı. Mücahidlerin sahip olduğu mantıksal delilleri, retoriklerini daha da güçlendiriyordu. Bunun yanında seçim sonuçlarının iptal edilmesi, öncesinde gerçekten güçlü davet ve İslami uyanış merhaleleri, hükümet ve devlete karşı olan nefret, devlet içerisinde olan ayaklanmalar, devletin zayıflığı ve barındırdığı fesat ve en önemlisi halk desteği faktörleri bulunmaktaydı.

Tüm bunlara ilaveten, daha önce bahsettiğimiz dağlar ve ormanlar gibi doğal koşullar bulunmaktaydı. Ormanlarda yenilen meyve ağaçları ve otlar bulunuyordu. İçecek vardı. Çay ve nane bulunuyordu. Fuka ve meşe ağaçları bulunuyordu. Meşe ormanları vardı. Dut ağaçları ve başka türde ağaçlar...

Tabii bunlar temel değil yardımcı faktörlerdir. Orada bir insanın yaşayabileceği ormanlar vardı. Diğer durum ise, her yerde su bulunmasıdır. Nereye gidersen bir pınarla karşılaşsın. Ovalarda ve vadilerde yaz kış su akar. Birçok bölge ise karlıktır. Bilhassa denize yakın olan orta bölgelerin çoğu karlıktır. Bu bölge kışları sürekli karla kaplıdır. Diğer yerler de ise kışlar genelde yağmurlu geçer. Akan birçok pınarlar vardır, mücahidler ve diğer insanlar gelir ve sorunsuz bir şekilde faydalanırlar. Su taşınmasında katır ve eşek kullanırlar. Sularını “Cerkat Zerka” dedikleri mavi kaplarda taşırlar.

Dağlarda askerin yöntemi genellikle hendek eşme şeklindedeydi. Bazen orman ağaçları altına çadır kuruyorlardı. Örneğin yeri bir metre kadar kazıyorlar ve üzerine çadır kuruyorlardı. Ağaçları kullanmada teknik yöntemleri vardı. Oralarda odalar yapıyorlardı. Üzerine su geçirmez yağmurluk bağlıyor ve bu şekilde kullanıyorlardı. Ancak genelde çadır olarak hazırlanan naylonlardan ve ağaç dallarından çadırlar yapıyorlardı. Sabitleyip ip ya da demir telle bağlıyorlar, sonra üzerine naylonla ya da naylona benzeyen siyah renkli plastik bir maddeyle örtüyorlardı. Ormanlarda bu çok yaygın olan bir şeydi. Beyaz rengi çok az kullanıyorlardı. Köylüler tütünlerini örterken de naylon kullanıyorlardı. Tarlalarında, dağlık ovalarında ve camlı evlerde de bu naylonlardan kullanıyorlardı.

Yine çardakların örtüsünde ve “Kazime” diye adlandırdıkları hendeklerde kullanılıyordu. Bu, tümü yer altında olan büyük bir odadır. Merdivenden yeraltında bulunan bir odaya inilir, duvarları yoktur ve tümü yerdedir. Duvarları ise bizzat dağın kendisidir. Ancak gözüktüğü kadarıyla çatı yüksektedir

ve büyük ağaç dallarından ve bazı küçük çalılarla yapılır. Üzerine plastik koyarlar, onun üzerini de toprakla örterler.

“Kazime” isminin Arapça olduğunu zannediyorum. Sanki aslı, örtme ve nefretini gizleme manasındadır. Ya da men etme ve daraltma anlamındadır. Belki acem ya da Avrupa dillerinden alınmış da olabilir. Devrim öncesi bu ad Cezayirliler arasında çok meşhurdu. Mücahidler de aynı ismi kullanmayı sürdürdüler.

Orada dağlarda bazı mağaralar vardı. Bunlardan bazıları Fransızlara karşı yürütülen devrim günlerinden kalmadır, bazıları da kardeşlerin kazılmaya elverişli bölgelerde kazdıkları yeni mağaralardır. Yani toprakları güzeldir ve kazılmaya uygun kayalardan oluşur. Bu sözlerim onların dağlarda yerleşme yöntemleriyle ilgili bazı açıklamalardır.

Bu ormanların tabiatı bir bölgeden diğerine farklılık arz eder. Bazı ormanlar iyi iken, çam ormanları gibi bazıları da iyi değildir. Çam ağacı kibrit çöpü gibi yanar ve gerçekten çok tehlikelidir. Bu yüzden hükümet nerede çam bulursa bir bomba ya da yanıcı bir madde ile o ormanı yakıyordu. Tabii, tağut ormanları yakıyordu. Bu, kafirlerin gerilla savaşlarında kullandığı bir yöntemdir. Aynı şekilde uçaklar da yaz aylarında ormanları yakıyorlardı. Kışın ise yağ olmasa ve su ve yağmurların çokluğu nedeniyle ormanları tutuşturamıyorlardı. Bu nedenle mücahidlerin yangın korkuları yaz mevsiminde başlar. Bu mevsimde tağut ormanları uçaklar vasıtasıyla yakar. Çam ormanları bulduklarında sevinirler. Ağaçlarda yanan yanıcı bombalar atarlar. Çam ağacının ne olduğunu bilir misiniz? Bu ağaç ateş tutuşturmada kullanılır. Bu ağaç yanan bir ateşin kokusunu aldığı anda, yanmaya başlar.

Yangınla ilgili başıma bir olay geldi. Bir keresinde ormanı yaktıklarında, ateş üzerime yürümüştü. Kendi kendime, ‘kesinlikle ateşin beni yiyeceğini’ söylemiştim. Size üzerinize gelen bir ateşten bahsediyorum. Ateşe yaklaşmayın. Bildiğinizi zannederek ormanda dolaşmaya çıkmayın. Bildiğinizi zannederek çölde dolaşmaya çıkmayın; yolunuzu kaybedersiniz. Ormanda da durum aynıdır.

Ateşin durumu çok acayıptır. Bir keresinde tağut ormanı yaktı. Ben ve Abdurrahman el-Fakih birlikteydik. Kendisi şu anda İngiltere’de hapiste. O da Cezayir’de Cemaa İslamiye Mukatile cemaatinde karşılaştığım kardeşlerden birisidir. Ben orada el-Kaide’yi temsilen bulunuyordum. Onlar da el-Kaide ile birlikteydi ve Cemaa İslamiye Mukatile’delerdi. Aramızda bir koordinasyon olmadan orada karşılaştık. Ben onlardan biraz önce gelmiştim. Onlar benden kısa bir süre sonra geldiler. Orada karşılaştık ve dört sene boyunca birlikte olduk. Nereye gidersek birlikteydik. Memlekette arkadaşım ve komşumdur. Cihadda ve faaliyetlerde bizimle beraberdi. 1989 yılında cihada birlikte çıktık. Sonra ayrıldık. Cezayir bizi tekrar bir araya getirdi. Ormanda benimle birlikteydi. Büyük bir ormandı. Size çam ağacından biraz bahsettim. Bu, çok büyüyen bir ağaçtır. Yaz mevsiminde çam yaprakları dökülür, uzuncadır ve iğne şeklindedir. Kuruyanlar düşer ve yerde bir yığıntı oluşturur. Sadece bir kibrit çöpünün yakılıp atılmasıyla, ateş tutuşur ve ağaçlara ulaşır. Ateş gözlerinin önünde acayıp ve korkunç bir şekilde yol almaya başlar.

Bu keresinde düşman ormanı yaktığında, bizimle diğer yaka arasında büyük ve uzun bir vadi vardı. Bazen o vadede su olurdu. Bu kez kuru olduğunu zannediyorum. Biz bu

vadideyken, ateş diğer vadiye ulaşmıştı. Eşyalarımızı ve bineğimizi toplayıp hazırlanmıştık. Bir mahmelimiz vardı ve eşyalarımızı ona koymuştuk. Uzaklaşmamız gerekiyordu. Ancak ‘biraz bekleyelim’ dedik. Bizimle birlikte bulunan iki ya da üç Cezayirli kardeşle istişarede bulunduk. Eşyalarımızı topladık, ‘biraz bekleyelim, ateş belki vadiyi aşmayabilir’ dedik. Ateş çalıları ve otları yutuyor ve yanarak geliyordu. Bölgeyi yakarken korkunç bir sesi vardı. ‘Ateşin vadiyi geçmeyeceğini, zira vadide taşlıklar ve kuru ot bulunmayan bölgeler olduğunu’ söyledik. Vakit öğlen sonrası ya da ikinci sularıyla.

Bir düşünün, vadi kararmaya başlamıştı ve biz yeni harekete geçtik. Tek çözüm kaçmaktır ve ateşin manzarası çok acayıpti. Ateşin yakıcı sıcığı ve harareti bir yerden diğerine geçiyor, biz ondan kaçıyor, o da arkamızdan geliyordu. Kaçışımızın sonunda bir dağla karşılaştık. Dağ, tırmanılması zor bir tepelik şeklindeydi. Bizimle birlikte Cezayirli bir kardeş vardı. Zavallı, sanki daha önce tecrübesi var gibiydi. Bir parça kumaşla küçük bir çukura sığındı. İnsanların üzerinde namaz kıldıkları bir kumaşla. Çukura uzandı. Ateş iki üç dakika boyunca üzerinde tutuştu, sonra uzaklaştı ve bizim peşimizden gelmeye devam etti. O, ateşin altında oturuyordu. Tabii ateş biraz ellerinden, parmaklarından ve biraz da ayaklarından yedi. Daha sonra onu tedavi ettik.

Ateş hala hızla arkamızdan geliyordu. Dört kişiydik. Bizi de biraz yaktı. Nihayetinde, -Allah’a hamd olsun- taşlık bir bölgeye sığındık ve kuru otluk bölgeden biraz uzaklaştık. Allah Teala bizi böylece kurtardı.

Bu olaydaki ders, ateşin hafife alınmaması gerektiridir. Ateş hızla her şeyi yutar. Asla “ateş uzakta” deme. Ateş aldatıcıdır ve hızla ilerler. “Söndürürüz” deme. “Bir şeyler ateşi söndürür” de deme. Tutuştuğunda sönmeye gerçekten çok zordur. Diğer husus ise, yiyerek yoluna devam etmesidir. Eğer kişinin sığınabileceği bir çukur varsa, belki biraz zarar görebilir, ancak ölmez.

Bu, ateş hikayesiydi. Kısaca buna değinmemizin nedeni, düşmanın ormanları yakması, özellikle de çam ağacı bulunan bölgeleri yakmasıdır. Oranın ormanlarında başka ağaçlar da vardı. Örneğin Cezayirlilerin “Daruv” diye adlandırdıkları ve Arapça bir isim olduğunu zannettiğim bir ağaç türü vardı. Yine “Defle” adında başka bir ağaç türü daha vardı. Bu ağaçların yaprakları kalın ve çok yeşildir, ateşte yanmaz ve ateşten etkilenmez. Daruv ağacı asla ateşte yanmaz. Ne kadar tutuşturmaya çalışsanız da, yanması çok zordur. Hatta yakıcı bombalar atmaları da bir yarar sağlamıyordu. En iyi ormanlar, Daruv ağacının bulunduğu ormanlardı. En tehlikeli ve zor olanı ise, çam ormanlarıydı. Orman bölgelerinin çoğu çamla kaplıydı. Başka ağaçlar da vardı. Seruv diye adlandırılan Okalıptus ağacı bunlardan birisidir. Buna güzel kokulu Kafur ağacı da denilir. Bu Okalıptus ağacı kömür gibi oluncaya kadar yanar ve bir sonraki mevsimde olduğu şekliyle dimdik ayakta olur. Subhanallah, yansa da içi sağlam kalır. Yağmurun yağmasından sonra tekrar gelişmeye başlar ve yaklaşık iki mevsim sonra normal halini alır. Çam ise böyle değildir, yanmasıyla birlikte kömür gibi olur ve biter.

Konuya dönecek olursak, cihad hareketinin başlamasıyla cihad birlikleri de bir araya gelmeye başladılar. Böylece Silahlı

Cihad Cemaati oluştu. Daha önce bahsettiğim Ebu Yala'nın arkadaşı olan Şabbut ve onunla birlikte Said Mahlufi vardı. Bu kişi orduda subaydı. Protesto günlerinde bir kitap yazdı ve adını "Sivil İsyân" koydu. İsyân fikri, İran'daki Humeyni Devrimi fikrinden yararlanmayı amaçlıyordu. Yani devletin devrilmesi için bir halk devrimini savunuyordu.

Said Mahlufi ve Abdulkadir Şabbuti "Hareketu ed-Devletu el-İslamiye"yi kurdular. Mansur Beliyan, Layade, Kari Said, Cemaat İslamiyye Musallaha ile birlikte başka bir cemaat kurdular. Bu büyük cemaatler, resmi olarak istifa ettirilen İslami Kurtuluş Cephesi'ne bağlıydılar. Cephe'ye bağlı resmi kişileri ise Muhammed Said yönetiyordu. Şeyh Muhammed meşhur bir davetçiydi. Aralarında Abbasi Medeni, Ali Belhac ve Abdulkadir Haşşani'nin de bulunduğu İslami Cephe liderlerinin tutuklanmalarından sonra kriz dönemini o yönetiyordu.

Bu üç kişi en büyük liderlerdi. Bunların tutuklanmalarından sonra, orta ve alt tabaka liderleri firar ettiler. Said Mahlufi de bu kaçanlar arasındaydı. Kaçtıktan sonra İslami Kurtuluş Cephesinde "Kriz Hücresi" adında bir kurul teşkil ettiler. Başkentte onlara bağlı "Fedailer Birliği" adında bir grupları vardı. Daha sonra bu grup "Fedailer Ketibesi"ne dönüştürüldü. Bu grup seçkinlerden oluşuyordu. Üyelerinin tamamı üniversite hocası, doktor, akademisyen, üniversite öğrencileri ve mühendislerden oluşuyordu. Yani gerçekten entellektüellerdi. Bu, Muhammed Said'in grubuydu. Seçimlerden önce Cephe'ye girmişler, birlikte olup, birlikte kazanmışlardı. Yani Cephe'ye katılıp tam bir şekilde birlikte olmuşlardı. Seçimler geçersiz sayılınca da, kendilerini toparlayıp cihad eylemini yürütmeye başladılar.

Diğer Selefi cemaatler onları “Cez’ere Cemaati” olarak adlandırıyorlardı. (Bu konu ayrıca bir açıklama ve yoruma ihtiyacı duymaktadır.) Selefiler onları daha çok İhvan-ı Müslimin’e benzetiyorlardı ki onlar İhvan değildi. Onlar bağımsızlardı, hataları ve doğruları vardı. Onlardan bazılarını yakından tanıdık. Aralarında salih insanlar, âkil, mütefekkir ve aydın kişiler vardı. Muhammed Said’in de salih bir insan olduğuna inanıyorum. Yine hoş, öğrenme heveslisi, şeyh, ilim ehli bir davetçiydi ve üniversite hocasıydı.

Yine orada İslami Kurtuluş Ordusu (El-Ceyşul-İslami lil-İnkaz) bulunuyordu. Merkezi yoğunlukları Cezayir’in doğusundaydı. Bunlar daha önce Kurtuluş Cephesi ile birlikte olan ve silahlanan bir gruptu. Sonrasında cihad eylemini yürütmeye başladılar. Bunlar müstakillerdi ve adları İslami Cephe’nin bir uzantısıydı ya da Cephe’nin silahlı kanadı olduğunu da söyleyebiliriz.

Kurtuluş Cephesi’nin ana grupları bunlardı. Bunların dışında dağınık küçük gruplar da vardı. Örneğin Levh Dağı’nda bulunan Abdulkadir Savvan ve Hasan Hattab’ın grupları gibi. Yine başkente yakın Bumerdas’ta bulunan gruplar gibi. 1994 Mayıs ayı girdiğinde bu grupların hepsi bir çatı altında birleşmişti. Bu birleşme öncesinde birçok çabalar harcandı, bağlantılar kuruldu, toplantılar ve tartışmalar gerçekleşti.

“Cemaa İslamiyye Musallaha”, “İslami Hareket” veya “İslam Devleti Hareketi” (bu, değişimden sonraki adıdır, ilki hangisiydi bilmiyorum) Abdulkadir Şabbuti ve Said Mahlufi komutasında yönetiliyordu. Onlara bağlı Said el-Asi ve Muhammed Said’in yönettiği Kriz Hücresi olarak bilinen

Fedailer Birliği vardı. Yine kendilerini Kurtuluş Cephesi Silahlı Cemaati mesabesinde ya da bir uzantısı olarak gördükleri İslami Kurtuluş Ordusu da onlara bağlıydı. Bunların ağırlık merkezi doğudaydı. Orta bölgelerde ve başkentte bir faaliyetleri yoktu. Onlarla birlikte başka cemaatler de vardı. Aralarında herhangi bir bağ yoktu. Bilakis nefret ve tefrika vardı. Birbiriyle bağlantılı olmayan birçok cemaat ve grup türemişti. Bu durum, 1994 mayısında gerçekleşen birleşmeye kadar böyle devam etti.

Cemaa Musallaha'nın emiri Ebu Abdullah Ahmed adında faziletli, salih, ilim talebesi, şeyh ve davetçi birisiydi. Kendisi başkenttendi. İslami Kurtuluş Cephesi'nde davetçi ve cami imamıydı. Abdulkadir Ayayide'nin esir düşmesinden sonra yönetimi o aldı. Şeyh Said, Şeyh Halid Said ve Mansur el-Milyani öldürüldü. Bunlardan sonra Cafer el-Afgani adında birisi daha öldürüldü. Bir süre bu kişi yönetime geçmişti. Ondan sonra Ebu Abdullah Ahmed geldi. Şahsen onunla karşılaşmadım. Ancak bıraktığı etkisi ve insanların onun hakkındaki şahitlikleri, tezkiye edildiği yönündeydi ve muhalif ve taraftar olarak herkes onun hakkında ittifak etmişti. Onun büyük ve salih birisi olduğu hakkında görüş birliği içerisindeydiler. Kavrayışlı birisiydi. Fitneler ondan sonra, Cemal Zeytuni'nin gelmesiyle vuku buldu. İnhirafların başlangıcı Zeytuni'ydi.

Ebu Abdullah Ahmed'in dönemi uzun sürmedi. Yaklaşık olarak altı ay kaldığını zannediyorum. Sonra başkentle Belida arasında bir otoban üzerinde giderken suikastla öldürüldü. Giderken bir araç yanlarına yaklaşıyor, arabalarını tarıyor ve bu şekilde öldürülüyor. Ölümü gizemliydi. Ölümü hakkında sorular, teoriler ve farklı açıklamalar ortaya atıldı. Cemaatler

birbirinden ayrılmaya başladığında, yeni malumatlar ve şüpheler çıkmaya başladı. Ortaya -doğruluğunu Allah'ın bildiği- kesin bir şey söyleyemeyeceğimiz senaryolar çıktı. Ancak teorik tahliller, cinayetin içeriden olduğu ve adları belli isimler tarafından gerçekleştirildiği ve suikast yollu ondan kurtulmayı istedikleri yönündeydi. Allah en doğrusunu bilir. Bizim elimizde bu konuda kesin bir bilgi bulunmamakta.

Sözün özü, birlik bir sene veya daha fazla süren çabalar, istişareler ve görüşmelerden sonra büyük baskılar ile Ebu Abdullah Ahmed'in eliyle gerçekleşti. Öyle ki, herkes birlik olunmasını istiyordu. Hatta halk ve dışarıdaki insanlar bile birlik olunmasını istiyordu. Birleşme, Ebu Abdullah Ahmed liderliğinde gerçekleşti. İsim olarak "Cemaa İslamiyye Musallah" (Silahlı İslami Cemaat) kabul edildi. Şabbuti'ye bağlı "İslam Devleti Hareketi" de buna dahil oldu. Muhammed Said, grubu ve Ebul-Fida da buraya katıldı. Başka bir çok grup da katıldı. "İslam Ordusu" ise, doğuda kaldı ve birliğe katılmadı.

Birlik ilan edildi. İnsanlar buna çok sevindiler ve tekbirler getirdiler. Bu, cihad yolunda ve Selefî menhec üzere bir birleşmeydi. Genel anlaşma maddeleri güzeldi. 1994-1995'in ortasına kadarki süreçte mücahidlerin sayıları artış gösterdi. Bu dönem cihad için altın dönemdi. Ben bu döneme Ebu Abdullah Ahmed'in son günlerinde katıldım. Yani Zeytuni'nin ilk günlerinde. Bir buçuk sene, yani yaklaşık olarak 1995 senesinin sonlarına kadar orada kaldım.

Altın bir dönemdi. Şöyle ki, mücahidler ülkenin kırsal ve dağlık bölgelerinin %100'üne gece ve gündüz hakimdiler. Özgürce hareket ediyorlar, hükümet dışarı çıkamıyordu.

Hükümet sadece bölge taraması için yerinden çıkabiliyordu. Yani belirli bir bölgeye ancak beş bin ila on bin askerle, tanklarla, zırhlı araçlarla ve hava desteği veren helikopterlerle gelebiliyorlardı.

Peki mücahidler ne yapıyordu? Eşyalarını topluyor ve saklıyorlardı. Ordu arama yaptığında bir şey bulamıyor ve o yeri terk edip geri dönüyordu. Daha sonra medyalarında, bir karargahı yaktıklarını ve bazı teröristleri öldürdüklerini açıklıyorlardı. Vallahi bunların hepsi yalan. Biz o bölgedeyken acayip bir şey gördük. Bir keresinde elli teröristi öldürdüklerini söylediler. Öyle bir bölge taramasında elli kişinin öldürülmesi mümkün değildir.

Gerilla savaşı uzmanları ve yazarlarının açıklamalarının olduğu gibi gerçekleştiğini görebilirdiniz. Hatta her şey gerilla savaşları kitaplarında yazıldığı gibi hazırlanmıştır. Düşmanın yazılanları uyguladığını görürsün. Aynı şekilde gerillalar da aynı şeyleri uygular. Düşman büyük bir kalabalıkla gelir ve mücahidlere saldırır. Mücahidler geri çekilir, arkalarından dolanır, iki ya da üç pusu hazırlar ve onları vururlar. On, on iki askeri esir alırlar, geri kalanlar da kaçır. Her seferinde böyle olur. Uçak gelir, bombardıman yapar, ormanları yakar, karargahlarda arta kalan eşyaları yakar. Örneğin bir karargahın eşyalarını toplayıp terk edildiğini, ancak yatak türü bazı eşyaların bırakıldığını, düşmanın bunları bulduğu için sevindiğini ve 'bir karargahı yaktıklarını' söylediklerini görürsün. Orman kenarlarında bulunan yakın karargahların resimlerini paylaşırlar.

Daha önceleri *Gerilla Savaşı* ve *Mustazafların Savaşı* kitaplarını ve Mao Zedung ve Fidel Castro'nun anılarını okuduk. Şaşırıyor ve şöyle diyordum: Subhanallah, adım adım izliyoruz! Gerilla savaşlarında kayda alındığı üzere, düşman tüm aşamaları uyguluyordu. Mücahidlerin eylemleri de gerillalar gibiydi. Tabii Cezayirli ne gerilla savaşı ne de başka bir şey biliyorlar. Bunları sadece fitratları ile öğrendiler. Çalışma böyle olmasını gerektiriyor. Düşman büyük bir yığınakla geliyor ve her seferinde başarısızlıkla çıkıyordu. Çünkü gerillalarla eşitlik aşamasına ulaşılmamıştı. Ormana iki ya da üç araçla gelemiyorlardı. Mücahidlerin bölgesine ancak büyük bir yığınakla ve devletin heybetini korumak için ara ara gerçekleştirdiği bölge taramaları ile girebiliyordu. Bununla bazı şahısların öldürülmesi, esir alınması, bazı merkezlerin yakılması ve yolların kesilmesi gibi kazançlar elde ediyorlardı.

Yine, daha tehlikeli ve üzücü olan ve bizi sıkıntıya sokan şey, sivil halkın durumuydu. Halk mücahidlerle birlikte kaçma durumuna gelmişti. Nice kez sivil halk yanlarında silahları olmadığı için mücahidlerle birlikte kaçmıştır. Onlardan bazıları ormanları ve yolları iyi biliyor ve mücahidlere rehberlik yapıyordu. Düşman gelip saldırıda bulunduğu, binlerce askerle geliyor, yolları kapatıyordu. Polis de her zaman ordunun hizmetinde ve orduyla birlikteydi. Onların görevi, halkı teftiş etmektir. Onların görevi buydu. Onlar İçişleri Bakanlığı'nı temsil ediyordu ve insanların teftişi ordunun görevi değildi. Ordu insanları çıkarmak, erkekleri ve kadınları kuşatmak için polisi kullanıyordu. Yahudilerin yaptığı gibi insanların namusları kirletiliyordu. Onlar tam olarak Yahudiler gibiydiler. Bu durum insanların tağuta karşı olan nefret ve gazaplarını daha da artırıyordu. Bu uygulamalar ne kadar

artarsa, insanların nefreti de o kadar artıyordu. Boş bir halkada dönülüyor ve hiçbir netice elde edilemiyordu. Bu yüzden yıpranıyorlardı.

Orada tanık olduğum en büyük bölge taraması operasyonu, bölgenin kapatılmasından sonra dört gün boyunca sürmüştü. Bu operasyona katılan asker sayısının beş bin ile on bin arasında olduğu söylendi. Bumerdas'ta bulunan geniş dağlık bir bölgeydi ve bölgenin tümünü kapattılar. Hem vadeden hem de orman içerisinden ilerliyorlardı. Yüksek dağların derinliklerine girmiyorlar, ancak bölgenin kapatılması ve kuşatma altına alınması için uçakla bombardımanlar yapıyorlardı. Genel olarak yaptıkları, insanları teftiş etmekte. Tabii bu insanlar sivil insanlardı. Biz de bu sivillerin çabaları ile yaşıyorduk. Mücahidler bu insanlarla iletişim halindeydi. İnsanlar şehre iniyor, ihtiyaçlarını getiriyor, mücahidlere hizmet veriyor, ekmeklerini pişiriyordu. Tüm bu işleri onlar yapıyordu. Onlar da buradaki (Afganistan'daki) ensarlar gibiydi. Bu yüzden ilerleyen dönemlerde gençlerin çoğu mücahidlerle birlikte kaçıyor. Bölgede sadece büyükler, yaşlılar ve kadınlar kalıyordu. Gençler ise, ordu tarafından arandıkları zaman bizim yanımıza kaçıyor. Ailelerine sorduklarında ise, 'evde olmadıklarını, başkentte olduklarını' söylüyorlardı. Tabii insanlara eziyet ediyorlardı. En basit eziyetleri, alçaltmaları, darp etmeleri ve evlerinin aranmasıydı. Eve girilmesi başlı başına bir alçaltma eylemidir.

Birliğin Ebu Abdullah Ahmed eliyle sağlanmasından sonra, savaş altı ay boyunca devam etti. Altın dönemdi. Hakkında şüphelerin bulunduğu gizemli ölümünden sonra, büyük bir kargaşa meydana geldi. Bu dönem, fitnelerin ve sorunların

başlangıcı oldu. Cemaat Musallaha içerisinde, cemaat içi kanunları vardı ve bunu “Kanunu Esasi” olarak adlandırmışlardı. Kanunda, cemaat emirinin kaybolması, ölümü ya da aciz duruma düşmesi halinde, işleri naibinin üstleneceği belirtiliyordu. Naiplerini 1. halef olarak adlandırıyorlardı. Emirden sonra, otomatik olarak yönetimi o ele alır, sonra, iki hafta içerisinde şura meclisi toplanır, incelemeler yürütür ve o halefin devam edeceği ya da yerine başka birisinin geçeceği görüşülür. Yaklaşık olarak kanunun nassı böyleydi.

Olaylar şöyle gelişti: Ebu Abdullah Ahmed’in öldürülmesinden sonra, yönetimi halefi teslim aldı. Halefin ismi Mahfuz Ebu Halil’di. Başkent nahiyesinden Beraki bölgesinden. Bu kişi Cez’ere olarak adlandırılan Muhammed Said’in cemaatinden. Selefî akım Cez’ere akımından hoşlanmıyordu ve barışçıl davet merhalesi günlerinden beri onlar hakkında olumsuz yorumları vardı. Genel olarak aralarında bir çekişme hali mevcuttu. Cemaat Musallaha içerisinde başka bir akım daha vardı; Anter Zevabiri, Zeytuni, yine Ebu Kabus, Adnan, Ebu Basir Makadur ve Ebu Reyhane adlı kişiler bu akım içerisindeydi. Bunlar, infazcı kişilerdir ve çoğu cahildir. Bunlar, sorunlu cahil kimselerdir. Onların istihbarat olduklarını ya da aralarına istihbarat karıştığını zannetmiyorum. İstihbaratın bu tür adamları kabul edeceğini de zannetmiyorum. Cehalet bunlarda varabileceği son noktaya varmıştı. Allah’tan başka güç ve kuvvet sahibi yoktur. Bunların hepsi de Cemaat İslamiye Musallaha’dandı. Bu birliğin özel bir yapısı vardı; çoğu cahildi ve yeni iltizam etmişti.

Anter henüz yeni gelmişti. Cihada katılıp silah teslim aldığı anda mültezim değildi. Ancak ondan önce mültezim olan

İbrahim Zevabiri adında bir kardeşi vardı ve öldürülmüştü. Onun hakkında hoş, salih, mültezim ve tanınan birisi olduğu söylenir. Bu Anter ise, kardeşinin ölümünden sonra 1992-1993 yılları arasında cihada çıkmıştır. Cesur, şecaatli ve savaşçı birisiydi. Gençliği ve gücü ile öne çıkmayı başarmıştı. Görev adamıydı ve Ebu Abdullah Ahmed'e yakındı. Zira Ebu Abdullah onun kardeşini tanıyordu. Onu bazı görevlerde ve işlerinde kullanıyordu. Herhangi bir makamı yoktu. Bu şekilde, Zeytuni'nin gelmesinden sonra, onu kendisine yaklaştırdı ve daha büyük bir infazcıya dönüştü.

Makadur ise, dış ilişkiler sorumlusuydu. Ebu Reyhane onların şer'i sorumlusu idi. Onlarla birlikte Ebu Velid Karadiye adında başka birisi daha vardı, o da şer'i sorumluydu. Bunların hepsini yakından tanıdım. Aralarında hiçbir ilim ehli yoktu. Ebu Reyhane biraz okumuştü ancak köklü bir okuma değildi. Az okuyor ve kitaplara itimat ediyordu. Aralarında ihtisas sahibi ya da benzer türde bir ilim talebesi de yoktu. Aralarında sadece Ebu Bekir adında iyi bir ilim talebesi vardı. Onunla hiç karşılaşmadım. Onu da bir tuzağa çekip katlettiler.

Eski emirin halefi Mahfuz Ebu Halil'in, iki hafta içerisinde şura toplanana kadar naib olarak yöneticiliği üstlenmesi gerekiyordu. Bundan sonra, ya o kabul edilecek ya da başka birisi seçilecekti. Fiili olarak da Ebu Abdullah, Ahmed'in ölümünden sonra yönetimi ele aldı. Cahil bir grup olduklarını ve ellerine silah aldıklarını söylediğimiz kişiler Mahfuz'un yönetime geçmesinden hoşnut değillerdi. Bu cemaat, silahlı bir çete gibiydi. Üyeleri çete üyesi gibiydi. Komutanları ve askerleri vardı. Tutucu Selefî çıkışları vardı. Dinde gerçekten

hatalı düşüncelere sahiptiler. Acayip hatalı düşüncelere sahiptiler. Onlara göre din iki kısma ayrılıyordu: Sünnet ve Bid'at. Ne helal ne de haram biliyorlardı. Beş teklifi hükmü de bilmiyorlardı. Ne biliyorlardı ne de duymuşlardı. Onlara göre din, sünnet ve bid'attan ibaretti. Onlardan birisinin şöyle bir soru sorduğunu görürdün: "Ellerini niçin öyle koyuyorsun? Sünnet mi? Sen bid'at işliyorsun!" Tartıştıkları her şey sünnet ya da bid'at oluşu yönündeydi. O derece ki, anlattığımızda inanmayacağınızdan çekindiğimiz örnekler bulunmakta. Ben ve Abdurrahman el-Fakih aramızda, 'dışarıdaki kardeşlere gittiğimizde ve bunları anlattığımızda inanırlar mı?' diye konuşuyorduk.

Sünnet ve bid'at konusunda şiddetli bir tutuculukları vardı. Bir gün komutanlığa yakın bir karargahtaydık. Başa geçmesinden sonra Cemal Zeytuni bizi talep etmişti. Yola çıktık ve oraya vardık. Görüşme için bizi bir karargaha yerleştirdiler. Karargah orman içerisindeydi. Bu karargah komutanları koruma merkeziydi. Şöyle ki, karargah aşağıda, komuta merkezi ise yukarıdaydı. Karargahta kaldık ve o geceyi orada geçirdik. Sabah olunca insanların güreş yaptıklarını gördük. Komuta korumalarından yedi ya da sekiz kişi güreş yapıyordu. Gündüz, akşamdan önce, akşam ve yatmadan önce güreş yapıyorlardı. Mesele neydi?

İkinci gün oldu. İsmi hatırlamadığım sakalı olmayan bir genç geldi. Ancak maşaallah uzun boyluydu ve coşkuluydu. Şöyle dedi: "Bugün sizin neyiniz var? Sünneti uygulamıyorsunuz. Yakında bid'ate düşersiniz!" O vakit meseleyi anladık. Misafir olduğumuz, onların koruyucu oldukları ve komutanlarla görüşmeye gideceğimiz için onunla bir şey konuşmadık.

Aramızdaki konuşmalar muhabbetle geçiyordu. Netice olarak, onların katında güreşin sünnet olduğunu ve her gün uygulanması gerektiğini, bir gün uygulamadıklarında bid'ate düşeceklerini ve bid'atçı olacaklarını düşündüklerini öğrendik. Onlara göre, küçük de olsa bir bid'at işleyen herkes bid'atçı oluyor, ondan sakındırılıyor ve beri olunuyordu. Onlara göre, küçük bid'at ya da büyük bid'at diye, ya da külli ve cüz'i bid'at diye bir şey yoktu. Hiçbir fıkha sahip değillerdi. Acayip bir durum! Onlarda tuhaf kavram ve düşüncelerle karşılaşırısın.

Ancak Allah'a hamd olsun, biz davet yaptık. Başlangıçta bazı dersler veriyorduk. Şahsen ben Bumeras vilayeti ve İkinci Bölge olarak adlandırılan bölgeye ilk geldiğimde derslere başlamıştım. Oranın genel emiri Hasan Hattab'dı. Bundan önce orada Ecnad emiriydi. Orada idari taksimat şöyleydi: Bir bölge Ecnad, Ketaib, Seriyye sonra Zümer'den oluşuyordu. Burası İkinci Bölgeydi ve başkanı hoş ve salih bir kardeşti. Burada Afgan cihadındaydı. Yani onu eskiden tanıyorum ve meşguliyetlerimden dolayı derin bir tanışıklığımız yok. Aslında o eskiden İhvan-ı Müslimin'dendi. Hatta cihada geldiğinde İhvan-ı Müslimin yolu üzereydi. Ancak cihada gelmesinden sonra, adını değiştirdi ve İhvan'ı terk etti. O, akıllı, olgun, yaşı büyük birisiydi. Adı, Ebu Talha Ağvati idi. Ağvat bölgesindendi. Burası güney bölgesinde çölün başında bir bölgedir. Bu adam iyi derecede askeri kabiliyetleri olan birisiydi. Cesur ve askeri tedbirleri biliyordu. Büyük ve harika operasyonlar gerçekleştirdi. Askeri olarak üst düzey birisiydi. Benim Afganistan'da bulunmam hasebiyle bana saygı duyuyordu. Aynı zamanda ilim talebesiydi. Beni teşvik etti ve ders vermem için bana alan verdi. Gençler düzeyinde dersler veriyordum. Bu durum, daha önce bahsettiğim Libyalı

kardeşlerin gelmesi ve onlarla karşılaşmama kadar sürdü. Ben onlardan bir süre önce gelmiştim. Onlar benimleydi ve İkinci Bölgedeydik. Bizim için durum nispeten rahattı ve cemaat emirlerinin durumunun bozulmasına kadar da böyle devam etti. Ancak bu kişi son ana kadar bize saygı gösterdi ve sonrasında fitnelerin başında öldürüldü.

Fesadın çoğu emirlerde, bazı aşırı, baskıcı, infazcı ve birliklerdeydi. Ancak gençlerin geneli sakinlerdi. Sıradan ve basitlerdi. Dersleri, açıklamaları ve Kuran okumayı seviyorlardı. Bir araya gelebilecekleri çok alan vardı. Ümmilik aralarında büyük orandıydı. Gençlerin çoğunun okuma yazma bilmediğini görürdünüz. Komutanlarda ise büyük fesatlarla karşılaşıldı. Tüm bunlar Ebu Abdullah Ahmed'den sonra ve Cemal Zeytuni Ebu Abdurrahman'ın ilk dönemlerinde oldu.

Geçen olaylardan bahsetmemin nedeni, onların fikirlerine biraz olsun ışık tutmaktı. Onların katında dinin sünnet ve bid'at olarak taksim edilişi; bid'atçılık, fasıklık ve tekfir konularında nasıl aşırı oldukları ve gerçekten çok karışık işlerinin anlaşılması içindir. Özetle, fesadın çoğu komutanlarda ve şer'i sorumlulardaydı. Maalesef oradaki bazı gençlerde çok büyük bir karmaşa ve fesat vardı. Ancak gençlerin çoğu basit insanlardı. Aralarında salih kimseler, istişhadçılar ve çok hoş kişiler de vardı. Ancak fesat, komuta kademesinde bulunan bozuk kişiler aracılığıyla galip duruma gelmişti.

Ebu Abdullah Ahmed ve Zeytuni'nin nasıl başa geldiği konusuna geri dönelim. Özetle bunu açıklamaya çalışacağım. Cemal Zeytuni, bir yere kadar "barışçıl devrim" diye adlandırıldığı üzere, beyaz devrim yapmıştır. Silah yok, ancak silahlı

tehdit var. Olay, bazı ülkelerde gerçekleşen devrimlere benzemekte. Peki bu nasıl oldu?

Detaylara geçelim: Bahsettiğimiz üzere, misakları gereğince Mahfuz Ebu Halil liderliğe gelince, ki kendisi naipti; iki hafta sonra şura meclisinin toplanması ve karar vermesi gerekiyordu. Ebu Abdullah Ahmed'in öldürülmesinden birkaç gün sonra, bu infazcılardan bir grup toplandı ve kendi aralarında "bu Cez'ere Mahfuz Ebu Halil'in yönetime gelmesine asla izin vermeyiz, bu adam İslami Cemaati bozar" türünde sözler söylediler. Mahfuz ve cemaatini; fikirciler, akılcılar, İhvan, Kutupçu vb. şeylerle itham ediyorlardı. Haklarında bu tarzda birçok ithamlarda bulunuyorlardı. Aralarında böyle olanlar da vardı, zavallı olup bir şeyden haberi olmayanlar da vardı.

Bizim gördüğümüz, onların genelinin uygun örnek kişiler olduğuydu. Ancak barışçıl davet hareketi günlerinde onlarla selefi akım arasında ihtilaflar vardı. Örneğin, onların sakal kesme ve pantolon giyinme gibi bir yönelimleri vardı. Geleneksel kıyafetler giymiyorlar ve bu merhalenin bunu gerektirdiğini söylüyorlardı. Onlar hakkında "tedbir cemaati" oldukları söyleniyordu. Mesela sakalın bırakılmaması onlar arasında yaygın olan bir görüştü. Selefi akım onları daha çok İhvan-ı Müslimin'e benzetiyor ve onları bid'atçı kabul ediyorlardı. Ancak durumun böyle olması gerekmez. Aralarında güzel gençler vardı. Liderlerinin çoğu hakikaten salih ve dinlerine bağlı kimselerdi. İyi derecede bilinçli ve islami kavrayış sahibi kimselerdi. Aynı zamanda yiğitlerdi. Cihadda yeterliliklerini ispat ettiler. Hatta başkentte bulunan ve onlara bağlı olan Fedailer Ketibesi büyük şahsiyetlerin kaçırılması ve

suikast düzenlenmesi ve özel operasyonlar alanında çalışıyordu. Cezayirli İşçiler Birliği Başkanı Abdülhak b. Hammude'yi onlar öldürdü. Bu şahıs, Cezayir'de cumhurbaşkanından sonra ikinci adam kabul edilir. Abdülhak b. Hammude Cezayir'deki en büyük zındıklardan olan kızıl bir zındıktı. Abdülhak b. Hammude bir açıklamada bulunacağı zaman tüm Cezayir ona kulak kesilirdi. Cezayir'de bulunan tüm işçiler bu Cezayirli İşçiler Birliği kurumuna bağlıydı. "Bugün grev var, bir hafta grev devam edecek!" dediğinde, tüm devlet durur, kimse yemez içmezdi. Cezayir'de ikinci adam konumundaydı. Onu öldüren, Muhammed Said'e bağlı Fedailer Birliği idi. Orduya bağlı çok sayıda generali öldürdüler. Birçok operasyonları oldu. Sahte kontrol noktaları düzenliyorlardı. Tabii bu onların infazcı olmalarından kaynaklıydı. Onlar arasında şirketlerde ve devlette çalışanlar vardı. Kaliteli elbise ve silahlar getiriyorlardı.

İncelemelerinden sonra başkentte kontrol noktaları kuruyor. Tabii sahte noktalar ve bu şekilde istedikleri kişileri tutukluyorlardı. Kaçırarak ve öldürmek için büyük şahsiyetleri ve komutanları seçiyorlardı. Bu şekilde gerçekten çok kişi öldürdüler. Devlet onlardan çok sıkıntı çekiyordu. İşleri düzenli ve gizliydi. Başkentte yaşıyorlar ve orada gerilla savaşı yürütüyorlardı. Dağlara gitmediler. Benzersiz bir tecrübeye girdiler. Yazılması ve kayıt altına alınması gereken bir tecrübe. Ancak maalesef bende fazla detay bulunmuyor. Bazı komutanlarıyla karşılaştım. Genel komutanlarıyla karşılaşmadım ama naibi ile görüştim. Adı Abdülvahhab el-Amara idi. Onu Silahlı Cemaat öldürdü ve hakkında bir bant kaydı yayınladılar. Önce ona işkence etmişler, sonra öldürmüşler. Yine naiplerinden Ebu Salih adında birisiyle karşılaştım. Bu kişi,

bid'atçı olduğu gerekçesi ile öldürdükleri Abdulvahab el-Amara'nın yerine geçen komutanlarıydı. Ondan sonra grubun emiri bu kişi olmuştu.

Zeytuni ve cemaati, Mahfuz Ebu Halil'in, Ebu Abdullah Ahmed'in yerine geçmesine razı olmadılar. Zeytuni, Makadur, Bukabus, Adnan, Anter Zevabiri (Anter tuhaf bir şahsiyetti) ve onlarla birlikte bir grup bir araya geldi. Onların yanında Ebu Meryem adında birisi daha vardı; o vakit bu kişi medya sorumlusuydu. Bir araya geldiler, karar verdiler ve "şimdi bir beyan yayınlatalım" dediler. Medya sorumlusu onlara "Henüz şura meclisi toplanmamışken nasıl bir beyan yayınlarız?" dedi. Onu zorlayarak beyanı basmaya mecbur ettiler. Ona ait bir merkez, gereçler, bilgisayarlar, baskı cihazları vardı. Bir beyan hazırlandı ve basıldı. İçeriği şöyleydi: "Falanca tarihte şura meclisi toplandı ve kardeş Mahfuz Ebu Halil'in azledilip yerine kardeş Cemal Zeytuni (Ebu Abdurrahman Emin) Cemaat İslamiyye Musallaha'ya emir olarak tayin edilmesi kararlaştırıldı."

Tabii ne şura meclisi toplandı nede başka bir şey oldu. Anter ve Zeytuni gibi bazıları şura meclisinden bile değildi. Ebu Reyhane, Makadur ve belki üçüncü bir şahıs gerçekten şura meclisindendi. Beyandan yüzlerce nüsha basıldı ve dağıtıldı. Beyan uzak birliklere kadar ulaştı ve kendilerine bildiri ulaşınca zavallılar "bu beyan cemaatten; biz de bunu işitip itaat ettik." dediler. Onlar için bir sorun yoktu. Yakındakiler için de aynı durum geçerliydi.

Beyanın yayınlanmasından sonra Mahfuz Ebu Halil (daha önce bahsettiğimiz ilim talebesi olan ve öldürülen) Ebu Bekir ile birlikte geldi. Yanlarında bir grup vardı. Ben orada değildim, ancak orada bulunanların bana aktarmasına göre; geldiler ve Erbia adlı bir bölgede bir toplantı düzenlediler. Sorulan soru şuydu: “Bu beyanı kim ve nasıl yayınladı? Biz şura meclisi olmamıza rağmen niçin böyle bir şey yapıldı, nasıl yapıldı ve hangi hakla toplandı?”

Sonuç olarak, Anter ve beraberindeki cemaatin bunu yaptığını öğrendiler. Aralarında tartışma oldu ve iş neredeyse çatışmaya ve savaşa varıyordu. Kardeşler müdahalede bulundular. Müdahalede bulunanlar arasında Şeyh Mustafa Kirtali de vardı. (Olayları bana anlatan da bu kişidir.) Orada o da vardı ve Erbia'nın emiriydi. Yine yardımcısı Yahya el-Kurmuh, Şeyh Yusuf et-Tibi ve kendileriyle birlikte uzun bir süre yaşadığımız başka faziletli ve salih kimseler vardı. İş neredeyse çatışmaya varıyordu ki, bu kardeşler müdahalede bulundu, bir araya geldiler ve çok büyük bir toplantı gerçekleşti. Aralarını yatıştırdılar ve her hangi bir çatışma yaşanmadı.

Sonuç olarak, Mahfuz Ebu Halil fitne olacağını görünce, işi onlara teslim ederek ödün verdi, sonra da bırakıp ayrıldı. Daha sonra başkent nahiyesinde bulunan Beraki bölgesine geçti ve orada gizli bir şekilde yaşadı. Birkaç ay boyunca böyle kaldı, sonra vefat etti ve emirlik de dahil her şeyi onlara bıraktı. Bundan sonra yönetime Cemal Zeytuni geldi. Beyanın geçerliliği devam etti. Sonra başka beyanlar yayınladılar ve fiilen Cemaat İslamiye Musallaha'nın emiri oldu. Gerçekleşen darbe buydu.

Cemaa Musallaha'nın emiri olan Cemal Zeytuni başlangıçta sadece başkentte Bi'r Hadim adında bir bölgede birlik emiriydi. Davet günlerinde ise Ebu Abdullah Ahmed'in arkadaşlarıydı. Cephe ofisinde onunla birlikte çalışıyordu. Onun mescidinin müdavimlerinden ve gençlerindendi. Bu kargaşa dönemini değerlendirdiler. İnsanlar, "bu falancaylardır" diyorlardı. Bu tür durumlar cemaatlerde çokça gerçekleşir. Orada da böyle oldu ve Cemal yönetime geçti. Sıradan bir dönemdi. Mücahidler cihadlarına devam ediyor, birlikler ve ketibeler doğu, batı ve güneyde her yerde cihad ediyor; tağut vuruyor ve vuruluyordu. Aynı şekilde insanlar da bir şey hissetmemişlerdi. Tüm gelişmeler komuta kademesi arasındaydı. Cemal Zeytuni beyanlar yayınlamayı sürdürdü. Beyanların yayınlanmasının sürmesiyle fesat rengi (yani hükümlerdeki aşırılık) daha da belirginleşmeye başladı.

Aşama aşama yeni beyanlar yayınlanmaya başlandı. Örneğin 'itfaiyeye bağlı Sivil Koruma ekibinin öldürülmesi beyanı' gibi. Yine 'vergi memurlarının öldürülmesi beyanı' gibi. Bunlardan bazılarının öldürülmesi şer'i idi, ancak siyasi olarak uygun değildi. Sonra, 'tağutların kadınlarının ve çocuklarının öldürülmesi fetvası' geldi. Bunda Şeyh Ebu Katade'nin fetvasına dayanmışlardı. Sonra, Lizarmi diye adlandırılan, üniversite eğitiminden sonra zorunlu olarak askeri hizmete alınanların öldürülmesi... Şöyle diyorlardı: "Askeri hizmete giden herkes öldürülür. Hatta hizmetini tamamlayıp evine dönse de, gene katli vaciptir." Bu, şer'an ihtimalli bir durumdur. Bu şekilde hikmet yönü ve siyasi boyutu incelenmemiş hızlı kararlar almaya başladılar.

Biz bu durumu gözlemlemiş ve bazı önemli mülahazalarda bulunmuştuk, ancak bizi dinlemediler. Bizim etkimiz gençler düzeyinde sınırlıydı. Bizi seviyorlardı. Ancak komuta düzeyinde ilk oturumlardan beri aramızda bir soğukluk vardı. Beni ve Fakih'i Kutupçular olarak sınıflandırdılar ve gençler arasında bunu yaymaya çalıştılar. Ancak bu tutmadı. Özellikle birlikte yaşadığımız ve bizi tanıyanlar arasında. İlk oturumlardan itibaren bizim itibarımızı sarsma girişimlerine sabır gösterdik.

Beyanlar zayıf bir üslupla ve iyi olmayan siyasi tedbirlerle yayınlanıyordu. Yani şer'i hatalar içeriyordu. Ancak bundan daha kötü olanı, bir takım düşünceleri benimsemeleri, bunları yaymaları ve bunları takdis etmeye başlamalarıydı. Bunlar, tümü hatalı ve aşırı olan düşüncelerdi. Bunlardan birisi de; 'kendilerinin tek cemaat olduklarını, basiret üzere olan tek cemaat ve tek bilinçli sancak olan cemaat olduklarını' söylemeleridir. Bu adlandırmaları beyanlarına koyuyorlardı. Beyanlarının birisinde şu ifadeye yer verilmişti: "İslami Cemaat nerede isterse, nasıl isterse ve ne zaman isterse vurabilir!" Bunu okuyan kardeşe, "Bu Allah'tır" demiştim. Bunu, "Benim övgüm şeref, zemmim ise utançtır" diyen ve Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in "Bu, Allah'tır" buyurduğu hadise uyarak söylemiştim.

Ara sıra bildirilerle ilgili yorumlarda bulunuyor ve bu yorumlarımız onlara ulaşıyordu. Elinde bir liste bulunuyordu. Bize bir takım baskılarda bulundular. Bir çeşit muhasara ile karşılaştık. Bize karşı korkutma uygulamalarında bulundular. Tüm bu süreç boyunca bölgeden çıkmayı ve seferi düşünüyorduk. Oradayken üzerimizde kılıç duruyordu. Genel

olarak oradaki durumumuzun niteliği, misafir ya da elçi gibiydi. Normal şartlarda yolculuk yapmamız gerekiyordu. Yolculuk teşebbüsünde bulunduk ve başarısız olup sınırdan geri döndük. Tutuklandık ve bir gün boyunca sınırda alıkonduk.

Ben ve Abdurrahman yolculuğa yeltendiğimizde, ordu ile polis arasında yol aldık, ancak sonunda bizi gümrük yakaladı. Evraklarımız düzgün değildi. Orada bir gün kaldık ve çıkmaya çalıştık. Ancak gümrük çalışanları çıkma taleplerimizi reddetti. Aralarında hayır sahibi olduğunu düşündüğümüz birisi vardı. Bize şöyle dedi: “Sizi çıkaracağım, ancak Debdab’tan geri döneceksiniz.”

Biz evrakları Debdab mührü ile mühürlemiştik. Debdab, Ğadamis tarafındandı. Biz ise çıkmak için geldiğimizde, Tunus tarafında bulunan Bukremir noktasına gelmiştik. Bizi ortaya çıkaracak olan durum ise, Debdab’da mühürleri yaptığımız gün gümrüğün kapalı olması ve bizim bunu bilmememizdi. Onlar bunu fark ettiler ve “gümrük kapalıyken nasıl giriş yaptınız?” diye sordular. Rabbimiz o vakit bize şöyle söylemeyi ilham etti: “Biz Libyalı bir diplomat heyeti ve tüccarlarla özel olarak girdik.”

Bizi fark edebilirlerdi. Ancak Rabbimiz örttü. İşin uzamasıyla bizi başkente götürmelerinden ve fark etmelerinden korktuk. Ben hapishaneden kaçmışım. Daha önce de başkentten kaçmışım. Cezayir’den kaçarak çıkmışım. İlk girişimde de kaçak girmiştim ve doğrudan dağa çıkmışım. Ne bir yolculuk yapabiliyor ne de uçağa binebiliyordum. Dağa gittim ve tüm cevaplar bir mücahidin vereceği cevap türündendi. Şeyh’den gelen el-Kaide mektupları ve benim

yazdığım mektuplar Cezayirli başka bir kardeşle idi. Bir düzenleme yaptı ve onu Sudan'da bulunan kardeşlere ulaştırdı. Kardeşler cevapları ulaştırdı. Ben Cezayir'de kalmak için izin istedim. Bana "kalabilirsin sorun yok." dediler. Ancak bizimle İslami Cephe komutası arasında sorunlar baş gösterince, Libya'daki kardeşlerden Abdurrahman el-Fakih, Asım, Sahr (daha sonra bu kişiyi öldürdüler) Ubeydullah, Faruk, Selman ve başkaları ile görüştim.

Hülasa-i kelimeler, biz orada misafir ve elçi durumundaydık. Yolculuk yapmak istiyorduk, ancak bize yardım etmiyorlar ve çıkmamızı istemiyorlardı. Bunun nedeni, çıkıp onların durumunu bildirmemizden çekinmeleriydi. Bu yüzden çıkmada bize yardımcı olmadılar. Ancak ısrar ve baskılarımız üzerine, yolculuğumuza izin verdiler. Şahsi çabalarımızla ve giriş yaptığımız eski Libya pasaportlarıyla bir girişimde bulduk. Ben kendi pasaportumu kullanmadım, kardeşlerden birinin pasaportunu aldım ve dağda resmini değiştirdim. Yola çıkacağımız zaman mührü Debtab kapısından yaptık. -Allah'a hamd olsun-, gümrükte sınır polisi vardı ve bizi onlar gün boyu tuttular. Yani 12 saat boyunca gece oluncaya kadar. Sonunda bize, "gidin ve girdiğiniz yerden işinizi halledin" dediler.

Dönünce, Zeytuni ve cemaatinin yanına gittik. Başka bir seçeneğimiz yoktu. Pasaportlarımız sorunluydu. Bizi kurtaran Allah'a hamd olsun. Onların yanlarına döndük ve üç sene onlarla birlikte kaldık. İki sene sekiz ay boyunca orada kaldığım süre içerisinde ailemi ve çocuklarımı hiç görmedim. Ailem başkente yakın bir yerdeydi, ben de dağdaydım. Aramızdaki mesafe otuz beş kilometreden daha azdı. Başkent

altımda, deniz ise karşımdaydı. Savaş dönemiymi ve gerçekten zor bir merhaleymi. Merhalenin zorluk nedeni, çöküşün başlamış olmasıydı.

Geri dönüp cemaatle birlikte kalmaya başladığımızda, ilk sene nispeten iyiydi. Özellikle de daha önce bahsettiğim Ebu Talha el-Ağvati ile birlikte olduğum için. Onlarla birlikte bazı operasyonlara katıldım. Bazı dersler verdim. İyi bir dönemdi. Ancak bundan sonra, özellikle de yolculuk girişimimiz ve geri dönüşümüzden sonra bir kaç ay kaldık ve Cemal Zeytuni'den 'falancaların filan karargaha gitmeleri ve orada kalmaları' emri geldi. Bizi zorunlu oturuma benzer bir yerde tuttular. Bizi ormanda bir merkeze koydular. Bu merkeze "Ubur Merkezi" deniliyordu. Burası bir idare gibiydi. Farklı birliklerden insanlar işlerini düzenlemek için oraya geliyordu. Bizi ormanın ortasında bulunan o karargaha koydular ve "bir yere hareket etmeyin" dediler. Orada hiçbir yere hareket etmeden dört ay kaldık. Mektup ve sözlü mesajlar gönderiyor, yumuşak ifadeler kullanıyorduk, ama bir faydası olmuyordu.

Bir keresinde Cemal bize uğradı. Öncesinde, (başka bir bölgeye sevk edilen Ebu Talha'nın değişmesinden ve Hasan Hattab'ın bölgenin emirisi olmasından sonra) Hasan Hattab bize, 'Zeytuni gelene kadar bir yere hareket etmememizi' söylemişti. Ziyaretine Ketibetu'l-Hadra ile birlikte geldi. Bu, ellerinde bulunan en iyi silahlarla donatılmış bir birlikti. Sürekli onun yanında bulunan Anter de bu birlikteydi. Bu birlikte başka kişilerde bulunuyordu. İki ya da üç sene önce Çad'da Alman turistlerle birlikte yakalanan Abdurrazzak el-Bara da onlardan birisiydi. Bu adamın aklı, serçe aklı gibidir. Uzun boylu ve cüsseli birisiydi. Ancak hiçbir şeyi kavrayamayan

bir zavallıydı. Hatta şer'i ilim ve kültür konularında da hiçbir birikimi yoktu. Orduda paraşüt birliğindeymiş. Aklı karnındaydı! Yiyici birisiydi. Bir keresinde gözümün önümde yirmi portakal yedi. Bu, yemenin tuhafliklarından. Tabii ben onun ne kadar yediğini saymadım, ama o bir portakal yığını-yı yedikten sonra "bu yirmi oldu" dedi. Yanındaki kardeşler, onun bu kadarını rahatlıkla yediğine tanıklık ettiler. Bir kerede üç ya da dört tavuk yiyebiliyordu!

İşte bu kişi bir dönem askeri emir oldu. Bir dönem ketibe sorumlusuydu. Genellikle bir sorumluluğu olmuyordu. Görev adamıydı. Ve özel görevlere gidiyordu. Herhangi pusu görevi olduğunda kendisine verilen şeyi yerine getiriyordu. Hakikaten ölümü tanımayan birisiydi. Dikkatsizlik derecesinde cesurdu. Askerlerin karşısına çıkıyor, şarjörü bitene kadar ateş ediyor, ayaktaiken şarjörünü değiştiriyor ve atışına devam ediyordu. Akılsız bir adamdı. Amellerde ihlas meselesini vb. olguların ne anlama geldiğini kavrayamıyordu. Bir operasyon düzenliyor, sonra onu kardeşlere anlatıyor ve acayip bir saflıkla onun rolünü oynuyordu.

Vallahi, acayip bir durum! Askeri komutan bir adam ve akli karnında. O, zavallı, basit, inhiraf döneminden sonra yanlışa düşüp bir dönem Anter'in yolunda yürümüştü. Bazı kardeşlerin öldürülmesine karıştı. Onlarla birlikte savaştı, onlarla birlikte çirkinlikler işledi, sonra bazı nedenlerden ötürü onları terk etti. Sonra ayrılmalar devam etti. Yaptığı son operasyon, çölde yabancı turistlere yönelik gerçekleşen ve onun da katıldığı bir operasyondur. Bu operasyonu, hiçbir cemaatle ilgisi olmayan ve sadece ona bağlı bağımsız bir birlik gerçekleştirmişti. Çad'da yakalandı. Son olarak Cezayir'de

hapisanedeydi, sonra Libyalı bir aracı vasıtasıyla onu teslim ettiler. Zavallı, son derece cahil birisiydi. Ancak, subhanallah, cesaretle örnek birisiydi. Adeta onun sözlüğünde ölüm yok gibiydi. Biz bir çatışmaya girdiğimizde ölümün hesabını yaparken, onda böyle bir hesap yoktu.

Hülasa-i kelimeler, Cemal Zeytuni yanımıza geldi. Tabii onu görmemiz, onun da bizi görmesi ve mektupları ona göstermemiz gerekirdi. Geldiğinde onunla birlikte bir ağacın altında oturduğumuzu hatırlıyorum. Ona “bir süredir burada olduğumuzu” söyledik. Zillet konumundan Allah’a sığınırız. Mütekebbir birisiydi. (Allah en doğrusunu bilir) gösteriş de yapıyordu. Şöyle dedi: “Bana ulaşan bilgilere göre, dışarıda bazıları bizim hakkımızda konuşuyorlarmış. Özellikle Sudan’da. (O vakit kardeşlerin merkezi Sudan’da idi.) Ben kendi yollarımla bunu tekit edeceğim. Sonra bakacağız!”

Onun sözlerinin tehdit ve korkutma olduğunu biliyordum. Biz de gerekçeler sunmaya başladık: “Bizim kimseyle bir bağlantımız yok. Bu konu hakkında bir bilgimiz de yok. Bizimle ne uzaktan ne de yakından hiçbir alakası yok. Sen de biliyorsun ki, biz dört aydır buradayız ve hiç kimseyle bir bağlantımız yok!” Gerçekten de bir buçuk sene boyunca hiç kimseyi telefonla aramadık. Öncesinde İngiltere’de bulunan kardeşlerle bağlantı kuruyorduk. Şeyh Ebu Munzir ve orada bulunan Libya Mukatil Cemaati ile irtibata geçiyor ve onlar bizimle Sudan’daki kardeşler arasında bağlantı aracı oluyordu. Onlarla bağlantı kuruyor ve onlara “bunları kardeşlere iletin” diyordum. Onlar da Enes Subeyi’ye iletliyordu. Enes o dönem Şeyh’in güvenliği ile ilgileniyordu. O, Subeyi

kabilesinden Libyalı bir kardeşti. Onlara “Subeyyat” denilir. Büyük bir kabiledir ve kendilerini Beni Amir’e nispet ederler.

Hülasa-i kelim, yaklaşık bir seneden daha fazla bir süre boyunca kimseyle bir iletişimimiz olmadı. Önceden Zeytuni’nin tutumunu anlıyorduk. Görüşmeden sonra ise konu bizim için daha da tekitlendi: Bizim konuşmamızdan ve onlar hakkında malumatlar aktarmamızdan korkuyorlardı. İngiltere ve Sudan’daki kardeşler onlar hakkında konuşmaya başlamışlardı. Olaylar açığa çıkmaya ve sırlar dökülmeye başlamıştı. Bu, 1996 senesi ortalarında idi.

Bir süre merkezde kaldık. Sonra, bir birlik geldi. Daha önce Zekeriya adında birisiyle arkadaşlık ve muhabbet geliştirmiştim. Bu kişi Berberi kabilelerindendi. Askeri birisiydi ve aynı zamanda mesuldü. Orada bir bölgede Ecnad emiriydi. Ebu Talha’ya bağlıydı. İzin için iki haftalığına bizim oraya gelmişti. Onu, hoş, sempatik ve kültürlü birisi olarak gördüm. Maşaallah. Ben onu sevdim, o da beni sevmişti. Birkaç kez görüştük. Ziyaret için gelmişti ve uzun bir süre sonra bizden koptu. Ancak Zeytuni’nin gelmesinden sonra, Zekeriya da tevafuk olarak diğer bir bölgeye gelmiş ve bizim oraya da uğramıştı. Askeri olması hasebiyle komuta kademesine uğrayabiliyor, istişare türünden görüşmelerde bulunabiliyordu.

Bizim zorunlu olarak kaldığımız merkeze de uğradı ve bana gizlice şunları söyledi: “Bana falanca bildirdi. (Bu kişi, size daha önce bahsettiğim Ağvad’dan Ebu Velid’dir. Bunlar Beni Mezad kabilelerindedir. Cubeyliyeler olarak adlandırılırlar. Bu, Libya’da bizde bulunan Cubeyliyeler gibidir. Asılları Amaziğdir ve İbati’dirler. Bunlar, Umman İbatileri

gibidirler. Onlara bağılırdılar, Halili'yi tanır ve müftüleri olarak kabul ederler. Hem Libya'da hem de Cezayir'de varlar. Bu kişi de onlardandır, ancak Sunni olmuştur. Şura meclisi üyesiydi. Onların yüzde yüz oturmuş bir sistemleri yoktu. Ancak şura meclisi olarak bilinen üyeleri vardı o da onlardan birisiydi.) Bana haberler geldi ve şura meclisinde sizin hakkınızda konuşular. Sizden kurtulmayı düşünüyorlar. Sizin öldürülmenizi konuşular. Kendinize dikkat edin.”

Bu adamın doğruluğunu ve bana karşı samimiyetini ve bana öğüt verdiğini biliyordum. Zeytuni ile de bir ilişkisi vardı ve onun benimle olan yakın ilişkisinden haberi yoktu. Benim ve arkadaşım Abdurrahman'ın tasfiyesini düşünüyorlardı.

O vakit doğrudan Abdurrahman, Asım ve Sahr'ın yanına gittim. Biz dört kardeştik. Diğer altı kardeş doğudaki Cema Mukatile'deki kardeşlerin yanına gitmişlerdi. Ben hariç diğer tüm kardeşler Mukatil Cemaatteydi.

Kardeş nasihat yollu diğer kardeşlerden ayrı ve özel olarak bana ve Abdurrahman'a bu bilgileri ulaştırdı. Zira diğerlerinin komuta kademesi ile bir sorunları yoktu. Sahr, askeri bir kardeşti. Cema Mukatile'deki kardeşler onu eğitim işlerinde Cezayir'deki kardeşlere destek olması için yardımlaşma babinde göndermişlerdi. O, taktik ve tenfiz eğitmeniydi.

Asım, evrak konularında uzmandı ve farklı alanlarda yetenekleri vardı. Cema İslamiye Mukatile'de sahte evrak yapımında birinci adamdı. Ağaç altında pasaportuma mühür vuran kişi oydu. Torna alanında da yetenekliydi. Cezayir'de bir atölye açmıştı, silah üretiyor ve tamir yapıyordu.

Patlayıcılarda uzmandı. Maşaallah, birçok yeteneklere sahipti. Şu anda Libya’da başkentte hapiste. Bunlar, Sudan’daki kardeşlerin, Cezayir’deki kardeşlere yardım için gönderdiği Libyalı eğitimli kardeşlerdi. Ancak onlar, Cezayir’deki çalışmalarında onlardan faydalanmadılar ve “istemiyoruz” dediler. İnatçılardı ve burada aktarmadığım aşırılıkları vardı.

Ben ve Abdurrahman öldürülmeyi hedeflenenlerdik. Çünkü diğerlerinin komuta kademesinin çalışmaları ya da fikirleri ile bir alakaları yoktu. Onlar teknik kardeşlerdi ve hiçbir şey hakkında konuşmuyorlardı. Zira onlarla görüşmemişler ve işleri ketibelerle sınırlı kalmıştı. Asım, atölyede çalıştı, aktifti ve onu çok seviyorlardı. Sahr’da aynı şekildeydi. Biz ikimiz ise, konuştuk, tartıştık ve onlarla mücadele ettik. Bizim bid’atçı olduğumuzu söylediler, gelişmelerin ilk dönemlerinde bazı zamanlar onlara reddiyeler verdik.

Durumu kardeşlere haber verdikten sonra, ben ve Abdurrahman hangi vesileyle olursa olsun kaçmaya karar verdik. Bizi öldürmeyi istiyorlardı ve herhangi bir vakitte gelip bizi tasfiye edebilirlerdi. Artık risk almak ve kaçmak zorunlu hale gelmişti. Asım’la konuştuk, “ben sizinleyim” dedi. Asım, mantıklı, açık ve işlerden anlayan birisiydi. İnsanları tanıyor ve fesadı biliyordu. Sahr’la konuştuk. İkna edilmesi zor türden hoş birisiydi. Kaçmanın zorunlu olduğuna ikna etmeye çalıştık ve onların niyetlerini bildirdik. O ise: “Bu imkansız! Buna bir delil yok.” dedi. Onu ikna etmek için onunla birlikte geceledim. Abdurrahman geldi ve o da onunla konuştu. Gene ikna olmadı ve bizimle birlikte kaçmayı kabul etmedi. Ondan ümidimizi kesince, ona şöyle dedik: “Biz kaçacağız. Bu senin kararın ve sen kendinden sorumlusun. Ancak bizi görmedin

ve bizim hakkımızda bir şey bilmiyorsun. Onlara, ‘bizimle anlaşmazlık içerisinde olduğumu’ söylersin dedik. Gerçekten de biz kaçtıktan sonra Cemal Zeytuni onu çağırmış ve Asım da ona bunları söylemiş. Zeytuni onu saygın ve güler yüzlü birisi olarak görüyordu. Onu birden fazla kez yanına çağırmış. Sahr onların şerrinin farkında değildi. Çünkü şer’i yönden zayıftı, sadece askeri yönü vardı. Daha sonra onu Anter öldürdü.

Gece saat on ikide kaçmaya başladık. Kış bitmiş ve bahar mevsimi yeni başlamıştı. O gece merkezin koruma nöbetini biz tutuyorduk. Bizimle birlikte üçüncü bir kişi daha vardı ve onun yatmasını sağladık. Ona “sen uyu, biz senin yerine nöbet tutarız” dedik. Merkezde zorunlu olarak tutulmama rağmen nöbet tutuyorduk. Zincirlerle bağlı ya da sorguda değildik. Orada ikametimiz normal şartlardaydı. Üçüncü kişi uyuduktan sonra kaçtık. Biz nöbette üç kişiydik. Bende Ebu Asım’ın kendi atölyesinde yaptığı el yapımı bir silah vardı. Av fişeği atan, namlusu su borusundan yapılmış bir silah! Orada tasavvur edilemeyecek derecede silah sıkıntısı vardı. Bazı askeri kamplarda kardeşlerin bir iki sene silahsız bekle-dikleri oluyordu. Bu durumlarda atölyede bu türden silahlar üretiliyordu. El bombaları da böyleydi. Ya yaygın türden olan el bombaları kullanılıyordu, ya da yerel imkanlarla, tenekeyi soğuk kaynakla kaynaklayıp kalıp şekline sokarak yapılıyor ve bunda ağır fitil kullanıyorlardı. Bazen fitil yanmıyordu ve yenden düzgün bir şekilde kesilmesi gerekiyordu.

Hülasa-i kelimeler, o vakit silah konusunda sıkıntı ve büyük bir ihtiyaç vardı. Örneğin yüz kişide yirmi adet otomatik kalashnikof ve biraz av tüfeği bulunurdu. Bazen beş altı kişiyle karşılaşırdınız ve yanlarında sadece tek bir el bombası olurdu.

Bazen hiç silahı olmadığı için oturan, kardeşleri ile birlikte kalıp onlarla birlikte yürüyen, geri çekildiklerinde onlarla birlikte geri çekilen ve güvenliğini onlarla sağlayan kişiler oluyordu.

O vakit Abdurrahman'da bir İtalyan tabancası ya da el yapımı bir silah vardı. Bu şekilde Allah'ın bereketi ile yola koyulduk. Yakında bulunan Erbia bölgesine yürüdük. Daha önce o bölgeye birkaç kez gitmiştim. Ana yolu biliyordum, ancak orman yolunu bilmiyordum. Ormana girip kendimizi onların merkezinde bulmaktan korkuyorduk. Zira orman karışık ve giriftir. Orada yön bulmak çöl gibidir, hatta daha zordur. Çölde yıldızlarla yolunu bulabilirsin. Ormanda ise yıldızları belki görebilirsin, belki de ağaçlar sebebiyle göremezsin. Önümüzde 25 km. uzunluktaki yolu yürümekten başka bir seçenek yoktu. Eğer orman üzerinden kestirme yolu kullansaydık mesafe 10 km.'den daha az olurdu. Erbia bölgesine ulaşmamız gerekiyordu ve yol hizasında 25 km. boyunca yürüdük. Gece saat on ikiden sabah on bire kadar yürüdük.

Erbia bölgesinde cemaatten ayrılan bir birlik bulunuyordu. Onlara kaçtık ve oraya sığındık. Bizim kaçtığımız o dönem, "çıkış aşaması" olarak adlandırılan dönemdi. Şöyle ki, farklı bölgelerdeki birlikler cemaatten ayrılıyor, sapkınlıkları nedeniyle çıktıklarını ilan ediyor ve bu doğrultuda beyanlar yayınlıyorlardı. Aynı şekilde Erbia Ketibesi de cemaatten çıktığını ilan etmiş ve onları "dalalet cemaati" olarak adlandırmıştı.

Bu birliklerin cemaatten ayrılma nedeni, Muhammed Said ve medya sorumlusu arkadaşı Abdurrazzak Reccam'ın

öldürülmesiydi. Daha öncesinde Cemal Zeytuni birtakım tasfiyeler gerçekleştirmiş ve “Dinden çıkan Cez’ere’lere yakıcı bombalar” başlıklı bir beyan yayınlamışlardı. Yine “Safların bid’atçilerden temizlenmesi” adında bir proje başlatmışlardı. Bundan sonra İhvan, Cez’ere ve Kutubculardan bid’atçi olarak adlandırdıkları kimseleri tasfiye etmeye başladılar. Gerçekten çok büyük bir aşırılıktı. Hatta insanları “Câmiî” yani “üniversiteye gidenler” ithamı ile öldürme düzeyine vardılar. Onlara göre üniversiteye giden herkes İhvanlı ve Cez’ere’ydi. Fitne dönemiydi. Yapıların böyle bir aşamada değişmesi kolay değildir. Hareket yolunun belirlenmesi için beklenilmesi ve bazı temellerin tesis edilmesi gerekir.

Projelerinin başlamasıyla Muhammed Said ve arkadaşını belirledikleri bir bölgeye çağırıp orada katlettiler. Sonra, onların tağutun attığı bir pusuda öldürüldüğünü söylediler. Bu, bilinen bir durumdu; hükümet güçleri pusu kurar, beş ya da altı kişiyi bu şekilde öldürürdü. İşi bu açıklamayla yamamaya çalıştılar. Ancak insanlar buna ikna olmadı. Pusunun nerede atıldığını soruyorlardı. Çünkü herhangi bir yerde pusu olduğunda, yakında bulunan köy ve kasabalar ve dağlardaki insanlar geceleyin mermi seslerini duyar ve tağutun yakınlarda bir yerde pusu attığını bilirdi. Ayrıca eğer Muhammed Said pusu ile öldürülmüş olsaydı, cesedi hükümetin eline geçerdi. Bir komutan öldürüldüğünde hükümetin uygulaması, cesedi alıp televizyonda yayınlamak olurdu. O kişinin ölümünü ilan eder, cesedini incelerlerdi ve bu şekilde ölümünü ispatlamış olurlardı. Eğer devlet tarafından tanınan bir şahıs olmazsa, onu öldürür ve cesedini orada bırakırlardı. Bu durumda

cesedi devlet almamışsa, ceset nerede? Onun ve arkadaşı Abdurrazzak nereye defnedildi?

Sorular başladı ve çoğaldı. İnsanlar ve halk hakikati öğrenmede ısrar ediyordu. İngiltere'den aramalar başladı. Orada Ebû Katade, Ebû Mus'ab es-Sûrî, Ebu Velid ve Cemaa Mukatile'den birçok kardeşler vardı. O dönem Londra kardeşlerin merkeziydi. Neler olduğunu öğrenmek için oradan aramalar yapılıyordu.

Baskılar artmıştı. Nihayetinde Zeytuni cemaati bu baskılara dayanamadılar ve "Dinden çıkan Cez'erelelere karşı bombalar" başlıklı beyanlarını yayınladılar. Orada Muhammed Said ve Abdurrazzak Reccam'ı öldürdüklerini itiraf ettiler ve her bid'atçıyı öldürmeye devam edeceklerini söylediler. Bir süre sonra Abdulvahhab el-Amara'yı tutukladılar. Şöyle ki, onu yanlarına çağırdılar. O da iyi niyetle onların yanına gitti. Orada onu tutukladılar ve işkence yaptılar. Tamamıyla tağutların yöntemlerine benzer bir şekilde itiraflarda bulunduğu görüntülü bir kayıt yayınladılar. Orada, bir yapılanmaya gittiklerini ve cemaate darbe yapmayı planladıklarını itiraf ediyordu. Sonra onu öldürdüler ve kayıtla ilgili "bid'atçı fasığın itirafları" olduğunu söylediler. O vakit onu tekfir etmemişlerdi, ancak -onlara göre- bid'atçı olduğu için öldürmüşlerdi. O, doktordu ve el-Fida ketibesinin komutanıydı. Hakkında salih bir insan olduğu söylenir.

Muhammed Said'in öldürülmesinden sonra cemaatin, safların bid'atçilerden ve Cez'erelelerden temizlenmesi doğrultusunda bir projeleri olduğunu ilan edip açıkça dillendirmeye başladılar. Biz o vakit onların yanındaydık. Bu beyan gelince,

biz kaçtık. Aynı dönemde birtakım gruplar da ayrıldı. Erbia Ketibesi ve Mudiyye Ketibesi ayrılanlar arasındaydı. Mudiyye, gerçekten çok önemli stratejik bir bölgedir. Aynı şekilde Erbia da başkente yakın stratejik bir bölgedir. Mücahidlerin kalelerinden birisiydi. Hatta orası Fransa'ya karşı direniş günlerinde bile böyleymiş. Bölgenin engebeli oluşu da buna yardımcı olmaktadır. Bölge bir dağın eteğindedir, arkasında ise sıradağlar ve vadiler bulunmaktadır.

El-Fida Ketibesi, beyan yayınlandığında cemaatten ayrıldığını ilan eden ilk gruptu. Beyandan iki ya da üç gün sonra el-Fida ve el-Mudiyye ayrılma beyanlarını yayınladılar. Bundan birkaç gün sonra Erbia da ayrıldığını ilan etti. Onların ayrıldıklarını duyunca, bize bir alan açıldığını anladık. Özellikle ben rahatlık günlerinde Erbia bölgesini ziyaret etmişim ve orada tanıdığım mesul kişiler bulunuyordu. Kaçtığımızda planımız Erbia bölgesine gitmekti. Bize en yakın yer orasıydı ve orada ayrılan başka birlikler bulunuyordu. Ancak bunlardan bazıları uzaktaydı.

Gece saat on ikide nöbetten kaçtık. Daha önce bahsettiğim üzere işlerimizi düzenledik. İlk yarım saat koşarak ilerledik. Onlardan uzaklaşabilmemiz için hızlı hareket etmemiz gerekiyordu. Giderken geleneksel yoldan uzak kalmaya çalışıyorduk. Erbia yoluna yaklaştığımızda, arkamızda kimse yoktu. Ancak daha sonra bize, Hasan Hattab'ın kurduğu bir pusuyu atlattığımızı söylediler. Bunun doğruluk derecesini bilmiyorum, ancak biz bir şey fark etmedik. Allah'a hamd olsun. Bize yardım eden Allah tüm noksanlıklardan münezzehdir. Hava soğuktu ve yağmur çiseliyordu. Hava sıcak olsaydı çok yorulurduk. Bir süre yürüyor, sonra dinleniyorduk. Bu

şekilde saat dörde kadar yürümeye devam ettik. Sonra namaz kıldık ve biraz dinlendik. Sonra yeniden yürümeye devam ettik ve kuşluk vaktinde saat 11 civarlarında oraya vardık.

Erbia bölgesinde biz oraya varmadan önce, oradaki kardeşler Zeytuni cemaatinden ayrılmış ve aralarında savaş başlamıştı. Onlardan ayrıldığını ilan eden her gruba karşı doğrudan savaş başlatılıyordu. Biz oraya ulaştığımızda savaş başlamıştı. Yollar Erbia cemaati tarafından mayınlanmıştı. Mayınlar gaz tüpleri ve kaynak için kullanılan oksijen tüplerinden yapılıyordu. Cezayir’de mayın savaşı yöntemleri eskidir. O dönemde ise zirvesindeydi ve çok geniş çaplı kullanılıyordu. Mayın yapımında karışımlar, yurya ve başka gübreler kullanıyor, bunları şeker veya talaşla karıştırıyorlardı. Erittikten sonra öğütüyor ve kullanıma hazır hale getiriyorlardı. Yurya, amonyum nitrat, kafur, kömür ve yanmış yağdan yapılan ikinci bir karışımları daha vardı. Daha önce bunları öğrendiğim için bir süre atölyede onlarla birlikte çalıştım. Yanlarında Orijinal askeri patlayıcı maddeler de vardı, ama bunlar çok azdı. Maddeleri genelde kendileri hazırlıyorlardı.

O gün yolları mayınlamışlardı ve mayınların nöbetini tutuyorlardı. Ellerinde mayınlar için hazırlanmış uzaktan kumandalar yoktu. Şu anda cihad hareketi gelişmiş bulunuyor. O vakit mayınlar kablolarla çalışıyordu. Şöyle diyorlardı: Falan ve falan şu mayının nöbetini tutacak. Mayın yola yerleştiriliyor, yüz metrelik bir mesafe kazılarak kablo gömülüyor, nöbetçiler bir ağaç ya da çalının arkasına gizlenip gelen araçları gözetliyorlardı. Ağaçtan uzaklaşıp bir ev ya da başka bir yerde de bekliyorlar, uzaktan bir grup geldiğinde ağacın

altına dönüyor ve mayını patlatmak için hedefin noktaya gelmesini bekliyorlardı.

Biz mayının yanına geldiğimizde orada nöbet tutan iki kardeş vardı. Biri diğerine “patlat” demiş. Diğeri “biraz bekleyeceğim” demiş. O vakit bizi tanımamışlar, ancak şeklimizin yabancı olduğunu söylemişler. Geldiğimizde omzumuzda silah ve üzerimizde yorgunluk ve bitkinlik belirtileri vardı. Önümüzde bir kötülük olduğunu fark etmemiştik. Arkadaşı, bize mayını patlatması doğrultusunda çağrıda bulunsa da, kardeş patlatmadan önce biraz beklemişti. Mayını geçtikten sonra, merkeze koşmuş, kardeşlerle görüşmüş ve hemen etrafa dağılmışlar. Oraya vardığımızda onlardan bazılarını tanıdık. Bizi güzel karşıladılar. Allah’a hamd olsun.

Yaklaşık iki sene boyunca onlarla yaşadık. Bazı dönemler cemaat dışında başka yerlere intikal ediyorduk. Ailemin gelmesi için düzenlemelere başladım. İşlerimiz iyiydi.

Mudiyye Ketibesi Zeytuni’yi öldürene kadar, Zeytuni Cemaat İslamiye Musallaha’nın emiri olmaya devam etti. Şöyle ki, onun için bir pusu kurdular ve o pusuda o ve beraberinde olan arkadaşları öldürüldü. O vakit onunla birlikte akli karında olan cesur Abdurrazzak el-Bar’da vardı. Ancak o öldürülmedi.

Anter dönemi, Zeytuni’nin ölümü ile başladı ve onun döneminde sapkınlık daha fazlaydı. Sapkınlık uygulamaları Zeytuni döneminin sonlarında başlamıştı. Katliamlar ve bazı sapkın ameller işleniyordu. Daha da ileriye gittiler ve insanları tekfir etmeye başladılar. Artık tekfir onların temel fikri olmuştu. Burada serdetmem ya da zikretmem zor olan işler

oldu. Onlar bu sapkınlığa tek seferde ulaşmadılar, gelişmeler tedrici oldu. İnsanları tekfirde kanaat sahibi olmuşlardı. O vakit sıradan insanlar cemaatten çıkan gruplara sempati duymaya başladı. Onlar da bu sıradan insanlara kin duyup onları ezmeye başladılar.

Seçim dönemi gelince, insanlar oy verdiler ve yoğun bir katılım oldu. Bunun üzerine cemaat onları tekfir etti ve seçimlere katılan herkesi ‘tağutla beraber olan kafir’ olarak kabul etti. Sonra vilayetleri tasnife başladılar: Falanca vilayet muharip, falanca mürted vs. Buna başladıkları ilk vilayet Cezayir’in batısında bulunan Tibaze vilayeti idi. Oranın araç plakasının numarası 42’ydi. Cezayir’de her şehrin aracının plakasına konulan bir numara vardır. Bölgenin tanınması için bilinen yöntem, aracın plakasına bakmaktı. 42 plakalı bir araç gördüklerinde doğrudan sahibini öldürüyorlardı. Çünkü o kişi muharip olan bir bölgedendi. Bunu, şu anda hatırlamadığım ve nasıl olduğunu anlamadığım gerekçelerle yapıyorlardı. Bu, bölgelere muharip hükmü vermelerinin ilk dönemi idi. Sonra kontrol noktaları kurmaya başladılar. Falanca bölgeden gelen herhangi bir otobüs içerisindekiler öldürülüyordu. Her yerde gerçekten çok çirkin katliam eylemleri işlenmeye başladı. Her yerde ölümler vardı.

Sonra, başkente giden bir dağ yolu üzerinde “Talağ” adında küçük bir bölgede büyük bir katliam işlendi. 1997 başlarında Ramazan ayında oraya girdiler. Orada bulunan bir camiye geldiler. Olay seçimlerden sonra gerçekleşti. Birlik geldi, camiyi kuşattı ve camide bulunanlara şöyle seslenmeye başladılar: “Sen buraya gel. Oy verdin mi?” Adam “Oy verdim, ama bilmiyordum. Ben kart için oy verdim...” Ona “şuraya geç”

diyorlar ve orada onu kesiyorlardı. Başka birisine: “Buraya gel. Oy verdin mi?” Adam: “Hayır, oy vermedim.” ona da: “Sen de şuraya git” deniliyordu. Sonuç olarak hepsi kesildi. O gün yaklaşık 40 kişiyi kestiler. Büyük bir katliamdı.

Cami içerisindekiler, kanları görünce ve boğazlananların seslerini duyunca, caminin pencerelerinden atlamaya başladılar. Bunun üzerine onlara ateş açtılar ve onlardan bir grubu öldürdüler. Bu, olaya tanık olan bazı şahısların aktarımıdır. Olay, Ramazan ayında teravih namazında gerçekleşti. Bu, başladıkları en büyük katliamlardan birisiydi. Bazıları büyük, bazıları küçük olmak üzere farklı yerlerde katliamlar işlediler. Ancak katliamların en büyükleri, başkent in aşağı bölgesinde bulunan Bin Talha katliamı, Seyyidi Hamad katliamı, Laisas katliamı ve Tuffah katliamı idi. Bunların haricinde başka katliamlar da işlendi ve hepsini bu cemaat yaptı.

İnternet başına oturup konuşanlar, ‘bunları yapanların Cezayir subayları ve Fransa olduğunu’ veya benzeri şeyler söylüyorlar. Biz bunları İslam ehlinde saklıyoruz, ancak bu katliamların tümü Zeytuni’nin son günlerinde ve Anter döneminde işlendi. Ve bunların hepsi “Cemaati İslamiyye Mucallaha”nın katliamlarıdır. Grupların çoğu onlardan ayrıldılar. Hatta bu inhirafı görünce Hasan Hattab’ın cemaati bile onlardan ayrıldı. Orta bölgede sadece Anter’in cemaati kaldı. Onların diğer bölgelerde de bazı birlikleri vardı. Bu katliamları duyduktan sonra o birlikler de onlardan ayrıldı.

Köyleri gözetliyorlar, gözlemden sonra, örneğin on beş kişi bir köye iniyor ve iki yüz kişiyi katlediyordu. Geceleri geliyor, evlere giriyor ve evlerde bulunan kadın ve çocukları

öldürüyorlardı. Evde bulunan altınları ve başka değerli malları çalıyorlardı. Genç kızları aldıkları bir dönem bile oldu! Gerçekten çok büyük çirkinlikler ve inanılmayacak işler yaptılar. İnhiraf, cehalet ve dalalette tasavvur edilemeyecek bir dereceye vardılar.

Hükümet bazı basit katliamlar işledi ve bunlara iştirak etti. Dışarıdaki bazı insanlar bunu dillendirdiler ve sözleri doğruydu. İnhirafların başlaması ve Anter'in başa geçmesiyle, hükümet araçlarla bazı insanlar getiriyor, onlar da mücahidlerden olduklarını gösteriyor; sivilleri katlediyor ve bölgeden uzaklaşıyorlardı. Tüm bunları mücahidlerin suretini kötü göstermek ve insanları onlardan nefret ettirmek için yapıyorlardı. Hükümetin yaptığı buydu. Ancak açıklanan büyük katliamların hepsi bu aşırıların uygulamasıdır, hükümetin değil.

Seyyidi Hamad katliamı, işlenen en büyük katliamlardan birisiydi. Olay gerçekleştiğinde, ben oranın yakınında bulunan bir dağdaydım ve bize yakındı. O gün sabah uyandıığımızda ortalık ölülerle doluydu. Gece olanları fark etmedik, çünkü ateş etmiyorlardı. Katliamlarının çoğu bıçak ve baltayla işlenmişti. Opnal adında Orijinal Fransız bıçakları kullanıyorlardı. (Şu anda elimde böyle bir bıçak olmasını isterdim. Hayatımda böylesini görmedim. Sivri bir ucu vardı. Kapandığında görünmüyor ve yerine çok iyi oturuyordu. Demiri çok sağlam ve çok keskindi. 8 – 10 – 12 ve 20 numaraları vardı. En büyük olanı 20'ydi. Ben de 8 numara vardı ve bu orta derecedeydi.) Çok az ateş ediyorlar, genellikle bıçak kullanıyorlardı. Bizim olanları duymamamızın nedeni de bu olabilir.

Seçimlere girdikleri için veya başka nedenlerden ötürü tüm insanlar onlara göre kafirdi. İnsanlar hakkında küfür hükmü veriyorlardı. Grupların onlara karşı ayaklanması ve insanların onları terk etmesinden sonra, güvenlerini yitirdiler ve sönmeye başladılar. Yaklaşık bir sene boyunca bu uygulamalarını sürdürdüler ve insanlar onlarla bir bela içerisindeydi. İnsanlar kendilerini onlara karşı güvenceye almaya çalışıyordu. 1997 senesi, son derece acı ve zor bir seneydi. Halim kimseyi şaşkın eden bir dönemdi. Vallahi, âkil, abid ve güzel insanların onlara sabredemez hale geldiklerini gördüm. Kendilerini hükümete teslim edenler oldu. Artık yüzümüzü insanlara gösteremiyorduk. İnsanlar bizi görünce “Ebu Lihye, Ebu Lihye!” (sakallı, sakallı) diyorlardı. İnsanlar arasında bu söz yayılmıştı. O vakit insanları, güzel bir insan olduğuna ve sapkınlardan olmadığına ikna edemezsin. Buna yer yoktur. Sadece kaçman gerekir.

Allah’a yemin ederim ki, ağlatacak bir olay yaşadık. Erbia bölgesinde Zeberber adında bir mıntıkada yürüyorduk. Burası Zeberber dağına yakın bir yerdir. Bilinen bir bölgedir ve aynı zamanda Cezayir’in simgelerindedir. Devrim günlerinde orada devrimciler bulunurdu. Büyük ve yüksek dağlara sahipti. Erbia bölgesinde orada bulunan Ğuraba adında bir birliğe gidiyorduk. İki gün yürüdük. Çok susamıştık ve hiç suyumuz kalmamıştı. Yürüyüşümüz sırasında dağlarda bulunan evlerin önünden geçtik. Orada badem ağaçları vardı. Bölge bademiyle meşhurdu.

Yolumuz üzerinde yaklaşık on bir yaşlarında bir çocukla karşılaştık. Çocuğa seslendik, ama bize cevap vermeden oradan uzaklaştı. Zira bölgeden bu mücrim Hariciler de

geçiyordu. Ona “Gel sana bir şey söyleyeceğiz” dedik. O sıra yaşlı annesi çıktı ve yüksek sesle bize bağırmağa başladı. Sonra çocuğunu alıp oradan uzaklaştı.

Bu bir ayrılıktı. Daha önce insanlar bizi nasıl karşılıyor ve nasıl seviyorlardı. Son derece zor bir manzaraydı. İnsanlar bu cürümlere dayanamıyordu. İnsanları mücahid olduğuna ikna etmen mümkün değildi. Tasavvur edilemeyecek derecede zor bir merhaleydi. Köylerde işlenen katliamlar, kurbanları da köylülerin kendileri... Günlük olarak arabalar durduruluyor, içerisinde bulunan beş altı kişi öldürülüyordu. Bu, her gün işlenen sıradan bir olay olmuştu. Bunlar, yayın organlarında neşredilen kırk, elli ya da yüz kişinin öldürüldüğü büyük katliamların haricindedir. Orada günlük olarak katliamlar işleniyordu. Katliam, katliam ve katliamla geçen uzun bir merhale.

Köyler kendilerini korumaya başladılar. Bu cürümler karşısında insanlar daralmışlardı. Hükümete şikayet etmeye başladılar ve hükümet insanları silahlandırmaya geçti. İnsanlar nöbet tutuyordu. Aydınlatmalar yaygınlaştı. Nereye giderse- niz onlarla karşılaşıyordunuz. İnsanlar her yerde nöbet tutuyorlardı. Köy halkları gece nöbetleri tutuyorlardı. Geceleyin yürüyemez olduk. Oysa ki daha önce geceleri tam bir rahatlıkla yürüyorduk. Daha önce herhangi bir şeye ihtiyaç duyduğumuzda, evlerin kapısını çalıyor ve insanlardan istiyorduk. Bize yolları gösteriyorlardı. Bu merhaleden sonra, hareket edemez olduk. Çok zor bir durumdu. Hatta bunlara karşı çıkan, sahih bir menhec üzere olan, doğruluklarında ve amel-lerinde devam eden seçkin mücahidlerden güzel şahsiyetler

bile çalışma alanı bulamıyorlardı. İnsanların bize güveni kalmamıştı. Şöyle diyorlardı: “Ebu Lihye, o Ebu Lihye!”

Tüm bu olaylar ve katliamlar orta bölgede oldu. Doğuda ise hiçbir katliam işlenmedi. Hatta şu anda cihad cemaati Cezayir’e döndüğünde, doğudan dönmüştür. Dönüşün başlangıcı doğudan olmuştur, zira o bölgeler hayır üzereydi. Fesadın tümü orta bölgedeydi. Yaklaşık olarak başkent tarafları, Belida, Mudiye ve Bumirdas’dan oluşan bu dört vilayet olayların yaşandığı yerlerdi. Ancak bu bölgeler ülkenin %60-70’ini oluşturuyordu.

kuresekitap.com